

başımın hemen üzerinde, duvara dayadım. “Siktir, çok güzelsin.” Elini omuzlarımdan üstünden omurgama doğru gezdirirken arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettiğimde keskin bir nefes aldım.

Bacağımdaki yırtmacın sağladığı erişim sayesinde eteğimi yana çekti, parmakları iç çamaşırımın üzerinde hafifçe gezindi. Elini kadınlığıma bastırduğunda sarsıldım ve arkamdan yumuşak kahkahasını duydum.

“Benim için çok hazırsın, değil mi?” Kumaşı yana kaydırıp parmaklarını altına daldırarak tenimle buluşturdu. “Çok ıslaksın.”

Parmaklarıyla sularımı toplayıp, sonra onları yavaşça içime sokarken gözlerimi kapattım. Vücuduma daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı açtığımda kalçamın arkasına nazik bir öpücük kondurdu.

“Ağzımı üzerinde istiyor musun, prenses? Mükemmel bacakların arasında yatan şeyi tatmamı istiyor musun?”

Başımınla onayladıktan sonra arkamda diz çöktüğü yere baktım. Beni o kadar dikkatle izliyordu ki bunu bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi biliyordum. Hayatımda ne olursa olsun, Evren kadar sahiplenici bir sevgilim asla olmayacaktı.

“Daha önce seni tadın oldu mu hiç, yoksa bu onur bana mı ait?” Kalçamı ısırduğunda neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

“Sadece sen,” diye fısıldadım ve ona dokunmak için arkama uzandım. Ellerimi ensesinde gezdirip, saçlarının parmaklarımdan arasından kayışını hissettim.

Ardından Evren eteğimi kaldırdı, dili kalçamın alt kıvrımını okşadı. Kalçaları geriye doğru hareketleniyor, ağzını arıyor, dilinin tam ihtiyacım olan yerde olması için çaresizce çırpınıyordu.

Evren’in eli kadınlığımdan kayıp kalçaları kabaca sıktıktan sonra iç çamaşırımın ince dantelini kopardı.

“Siktir, hayal ettiğimden bile daha tatlısın.”

“Tanrım.” Beni geriye doğru çekip kalçamı neredeyse rahatsız edici bir şekilde açılmaya zorladığında alnımı koluma yasladım.

Yaptığı şeye hazırlıklı değildim ve dilinin ilk darbesi kadınlığımla buluştuğunda koluma doğru haykırdım.

“Aynen öyle, prenses,” dedi Evren tenime karşı. “Bırak sana tam olarak ne yaptığımı duyayım.”

Aldudaklarımı ağızına aldıktan sonra diliyle nazikçe yaladı. Prensın açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tenimi yemesinden utanmayı düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum.

Dili daha hızlı hareket etmeden önce beni usulca okşadı, sürekli değişen temposu beni çıldırtıyordu ve tam hayal kırıklığı içinde çığlık atmak üzereyken Evren beni kendisine döndürerek sırtımı duvara çarptı.

Artık bir şekilde eşit derecede hem bana hem de ona ait olan izimin yer aldığı bacağımı eliyle kaldırdı. Bacağımı omzuna atarken dili yıldız ışığı ve gölgelerin üzerinde gezindi.

Bu hareket, doğrudan kadınlığıma etki etmiş gibiydi. O benim büyüme sataşırken ben de bu hissi kovalamak için elimi hızla aşağı indirdim.

“Böyle bir şey olmayacak, prenses.” Evren parmaklarımı hızla bacaklarımın arasından çekip ağızına götürdü ve az önce yaptığım şeyin kanıtlarını yaladı. “Zevkin sadece ama sadece bana ait.”

Bundan sonra başka oyalanma olmadı. Bacaklarımı aralayıp hassas kadınlığıma tek hamlede ağızına aldı, ben de kendimi düşmekten korumak için parmaklarımla hızla saçlarına tutundum. Patlayıcı ve müstehcen bir zevk vücudumda akmaya başlarken Evren’in adını haykırdım.

İçimdeki her şey gerilmiş gibi hissediyordum, bunu durduramadan kopacağımı biliyordum. “Evren, lütfen.”

Beklenmedik bir şekilde iki parmağını içime kaydırıp parmaklarını kendine doğru kıvrırken, beni daha da sert emdi.

“Sen benimsin, Adara. Bu gece kiminle dans edersen et ya da kim olarak takdim edilişen edil. Sen bana aitsin. Bundan sonra kimin yanında durursan dur, piç prensin teninde bıraktığı izlerle duracaksın.”

Kalçamdaki parmakları sıkılaştı ve her damla zevk vücudumdan akana kadar yüzüne sürtünürken bir çığlıkla boşaldım.

“Aynen öyle, prenses. Herkes seni hevesle beklerken adımı haykır. Sen onların kurtarıcısısın ama benim sonum olacaksın. Benim her parçamı mahvedeceksin.”

Uyluklarımın arasına nazik bir öpücük kondurdu, sonra baca-

ğimdaki yeni iz boyunca bir öpücük daha, ardından bacağıma yavaşça indirdi ve ayaklarımın üzerinde durabildiğimden emin oldu. Hâlâ önümde dizlerinin üzerindeydi, ona baktığımda dudaklarını kaplayan zevk suyumu hâlâ görebiliyordum.

Eteğimi indirip, ait olduğu yere doğru düzelttikten sonra ayağa kalktı. Ona bakarken sırtım hâlâ duvara yaslıydı ve o sanki bunu anlıyormuş gibi sırıttı.

“Bilmek ister misin, prenses?”

“Neyi?”

“Dudaklarımda nasıl bir tat bıraktığını? Ben senin dudaklarından kendi tadıma baktım ama sen benim ağzımda ne kadar tatlı bir tat bıraktığını öğrenme zevkine erişemedin.” Ben cevap vermeden öne doğru eğilip dudaklarıma kapandı. İtiraz edemedi dilini dudaklarımdan arasına soktu ve ben ikimizin birbirine karışan tadına bakarken inledi.

“Seni bu siktiğimin balosuna götürmeyi hiç istemiyorum,” diye homurdanarak benden bir adım uzaklaştı.

“Ama?”

Elini tekrar duvara bastırdı, bu sefer duvar bir öncekinden çok daha kolay açıldı. “Ama bunu yapmak zorundayım, prenses.”

Bana doğru uzandığında, elimi tutmasına izin verdim. Beni her şeyin başladığı koridora geri çekti ve aruk iç çamaşırını giymediğim gerçeği tüm gücüyle kafama dank ederken bacaklarımı birbirine basturdum.

“Ne yazık ki, eğer görünmezsen herkes fark eder.”

Elimi tekrar kolunun kıvrımına yerleştirdikten sonra diğer elini saçlarının arasında gezdirdi, ardından sanki beni tamamen şaşkına çevirmemiş gibi ilerlemeye başladı. Daha önce balodaki herkesle yüzleşmek konusunda hazırlıksız hissederken, şimdi tamamen savunmasızdım.

Balo salonuna yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseldi, ta ki kreşendo göğsümdeki kalp atışlarımla dalga geçiyormuş gibi hissedene kadar.

Başımın tepesine belli belirsiz bir öpücük kondurmadan önce, “Ben hep burada olacağım,” diye fısıldadı.

Köşeyi döndüğümüzde Evren'in birkaç askeri, balo salonunun kapısının hemen dışında nöbet tutuyordu. Biz yaklaşıırken üçü de eğildi, bense elbisemle oynayarak bir santim bile yerinden oynamadığından emin olmaya çalıştım.

Konuklar, Evren'in ellerinin iç çamaşırımı çıkarıp diliyle tenime daldığı yeri görürler miydi, yoksa beni tam da kraliçenin umduğu gibi mi göreceklerdi?

"Kutsanmış. Komutanım." Daha yaşlı muhafızlardan biri bize doğru ilerledi. "Kraliçe sizi bekliyor."

Evren ona başını salladıktan sonra beni kapıya doğru yönlendirdi ve önümdeki gecenin gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

"Nefes al." Evren'in sesi bir yalvarış gibiydi, gözlerimi tekrar açtığımda tanımadığım yüzlerce insanın yüzüyle çevrili balo salonuna adım atıyorduk.

Yürümeye devam ederken her biri yaptığı işi bırakıp beni izledi. Yanlarından geçerken sessiz fısıltılarını ve şaşkınlıklarını duyabiliyordum. İşaretim. Her biri sırtımdaki işarete bakmak için başlarını çeviriyordu.

Evren yanımdayken bunu neredeyse unutmuştum. Sanki onunla birlikteyken izimin bir önemi yoktu ama bu çok saçmaydı.

İşaretim kendi hayatımdan bile daha önemliydi. O benim her şeyimdi ve bu krallığın benden istediği her şeydi. Bu gece, onu göstermek için buradaydım.

Biz yürürken kalabalık hareketlendi, piç prensin eşlik ettiği Kutsanmış için yol açarlarken hepsinin bizi böyle gördüğünü biliyordum. İkimiz de onların bizi etiketlediğinden daha fazlası değildik. Gavril görüş alanıma girdiğinde bakışları beni aradı ve yanımda kardeşinin durduğunu fark etmedi bile.

Hata yapmıştı.

Çünkü benim görebildiğim tek şey kardeşiydi.

Yüzünde bir sırıtışla bize doğru ilerleyip önümde durduğunda olabildiğince eğilerek reverans yaptı. "Adara," diye iç geçirdikten sonra elini bana doğru uzattı. "Nefes kesici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Elim Evren'e kenetlendi çünkü onu bırakıp,

kardeşinin beni çekmesine izin verecek cesareti toplamam gerekiyordu.

Gavril, kardeşini görmezden gelerek beni kendi tarafına çekti ve kral ile kraliçenin beklediği kürsüye doğru yönlendirdi. “Tanrılar, çok güzelsin.” Parmaklarını omurgamda gezdirmesiyle tüylerim diken diken oldu.

Kardeşi yüzünden hâlâ çok hassas, çok duyarlıyım.

Kraliçenin önünde eğilme düşüncesi fazlasıyla tedirgin ediciydi ama bir şekilde, sanki bir süre önce krallıklarının diğer prensi radıma bakmamış gibi, başımı dik tutmayı başardım.

“Farklı görünüyorsun, Kutsanmış.” Kraliçenin söylediği ilk kelimeler bunlardı ve korku beni tüketirken nefesim kesildi.

“Nasıl?” Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Evren’in, dokunuşuyla ruhumu nasıl işaretlediğini görmesi mümkün değildi.

“Uyduğun.” Elbisemin yırtmacına doğru başını salladı. “O yıldız izi daha önce orada değildi.” İzi incelerken gözleri kısıldı. “Diğerlerinden farklı.”

“Ah.” Parmaklarımı Evren’in bana verdiği yeni işarete basurdım ve kalbim hızla çarparken yara izine baktım. “Hayır, Majesteleri. Bu yeni.”

Gülümsedi ama bu hareketinde hiçbir memnuniyet yoktu, bakışları oğluyla benim aramda gezinip durdu. “Görünüşe göre bu nişan ikinizin de en iyi yönlerinizi ortaya çıkaracak.” Bakışları tekrar uyluğuma kayınca uzun bir süre duraksadı. “Lütfen dans edin. Bırakın konuklarımız teninize işleyen büyüü seyretsin.”

Yavaşça bana dönmeden önce sert bakışlarının Evren’in üzerine düşmesini izledim ve onu değerlendirme şekliyle midem bulandı. Gözleri tekrar uyluğuma düşmeden önce bana gözlerini kısarak baktığında ellerim iki yanımda titredi. Gördüğü her neyse, yanlış düşünüyordu. Buna inandığından emin olmalıyım.

Gavril’e dönüp olabildiğince neşeli bir şekilde ona gülümsedim. “O halde dans edelim.”

Beni diğerlerinin dans ettiği pistin ortasına doğru çekti ve salona girdiğimden beri ilk kez ne kadar yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış, kıyafetleri insanı büyüleyecek şekilde vücuduna oturmuştu.

“Hiç gelmeyeceksin sanmıştım.” Ellerimi kaldırıp omuzlarına koyarken güldü. Parmaklarını yavaşça kollarımda gezdirdiğinde dokunuşu altında gerilmemeye çalıştım.

“Elbiseyi giymek uzun sürdü.”

Yumuşak bir şekilde gülerken bakışları göğsüme kaydı. “Eminim öyle olmuştur. Sana bu elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?”

“Söyledin.” Gülümseyerek bakışlarımı ondan kaçırıp ne kadar göz önünde olduğumuzu hatırladım.

Odadaki herkes bizi izliyor, gelecekteki krallarını ve beni değerlendiriyordu. Bir hata yapmamı beklediklerini görebiliyordum.

“Bu akşamki dansa birkaç asilzade talibin olacak.”

Bakışlarım tekrar Gavril’inkilerle buluştu.

“Kraliçe kabul etmeni rica etti.”

“Rica mı etti, emir mi verdi?” Başka biriyle dans etme, ellerinin üzerimde olması düşüncesi kalbimi yerinden oynattı.

Gavril bana küçük bir gülümseme sundu. “Sanırım ikisi de aynı şey.”

Başımı salladım çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Başka seçeneğim yoktu.

“Ama güven bana, Adara. Bu düşünce beni deli ediyor.” Bizi dans pistinin etrafında döndürürken elleri belimde sıkılaştı. “Benim olana başka bir adamın dokunmasını istemiyorum.”

Sözleri kaskatı kesilmeme neden oldu çünkü kardeşinin bana nasıl dokunduğunu öğrenirse ne yapacağından korkuyordum. Kendisine ait olana onun burnunun dibinde sahip olmuştu.

“Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım.”

Kraliçeye doğru baktım, birkaç adamla sohbet ediyordu ama gözleri doğrudan benim üzerimdeydi. Her hareketimi izliyordu.

Kendi kanından olmayan oğuldan ve benden şüphelenmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. İnsan denizinin içinde onu aradım, sonunda birkaç askeriyle birlikte kapının yanında dururken buldum. Birbirleriyle konuşurken üçünün de yüzü asıktı ama Evren’in gözleri beni takip ediyordu.

Son notalar odanın içinde süzülmeden önce müzik yavaşladı

ve ayak seslerimiz müzikle birlikte dururken Gavril beni daha sıkı tuttu.

“Hadi gel.” Bana şakacı bir şekilde gülümsediğinde kalbim sıkıştı. “Benim kadar iyi dans edemeyen birkaç adamla dans etmek zorunda kalmadan önce sana biraz şarap alalım.”

“İyi bir dansçı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye ona takılırken göğsümde hissettiğim ağırlıktan nefret ettim. Gavril bana karşı nazik davranıyordu ve arkasını her döndüğünde ben ona ihanet etmekten başka bir şey yapmıyordum.

“Bunu bana birkaç kez söylediler.” Kıkırdayıp elini benimkine doladı. “Sence daha fazla mı pratik yapmalıyım?”

“Olabilir.” O dudak bükerken ben güldüm. “Ama eminim ki bu gece ikimiz de yeterince pratik yapacağız.”

“Kesinlikle.” Alkol ve yiyeceklerle dolu uzun masadan bir kadeh şarap alabilmek için elimi bırakıp bana uzatıktan sonra kendine de bir kadeh aldı. “Ve bunun da yardımı olacaktır.”

Şaraptan büyük bir yudum alarak sinirlerimi yatıştırmasına izin vermeye çalıştım. Tek bir kadehten çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı ama bu küçük oyalarma için de minnettardım.

İçkimi çabucak bitirdiğimde Gavril boş kadehi elimden alıp bana bir tane daha verirken tek kelime etmedi. Sanki bu gecenin benden ne kadar çok şey götüreceğini biliyormuş gibi gülümsüyordu. Sanki benimle taşıdığım iz yüzünden zorla evlenmeye çalışan bir prens değilmiş de beni ben olduğum için istiyormuş gibiydi.

Bir an için Evren’in de muhtemelen aynı şeyi istediğini düşündüm. Piç prensin beni varif edilemez bir şekilde istediğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O benim bedenimi istiyordu, ben de onu aynı derecede istiyordum ama kutsanmış bir kız olmasaydım beni yine de böyle arzular mıydı?

Tekrar onu aradım, bakışlarım onu tam olarak nerede bulacağını biliyordu, sanki kanından birinin değil de düşmanının yanında duruyormuşum gibi dikkatle bizi izliyordu.

“Affedersiniz, Majesteleri.” Yaşlı bir adam Gavril’in önünde eğilerek selam verince hazırlıksız yakalandım ve dikkatimi ona çevirdim. “Bana Yıldızların Kutsadığı ile bir dansı bahşeder misiniz?”

Doğrulduğunda nefes alamadığımı hissettim. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı, tam olarak çıkaramadığım bir şey ama onu tanıdığımı biliyordum.

“Elbette.” Gavril gülümseyerek bana dönmeden önce adamın omzunu sıvazladı. “Adara, bu Asilzade Etkin.”

“Sizinle tanışmak bir zevk, Kutsanmış.” Bana nazikçe gülümse-di ama benim sırtım dik, bacaklarımdaki kaslar gergin ve kaçmaya hazırды.

“Sizinle de öyle.” Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Yılların kırıştırdığı elini bana uzattığında tereddüt ederek Gavril’e baktım ama o, dans edebileceğim daha iyi birini hayal edemiyormuş gibi adama gülümsüyordu.

Gözlerimle ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım bunu durduramayacaktı.

Elimi asilzadenin elinin içine bıraktım ve beni Gavril’den uzaklaştırıp dans pistine çekmesine izin verdim.

Bir elimi elinde tutarken, diğer elimi kaldırıp omzuna koydum. Beni pistte dolaştırmaya başladığında gözlerim ondan başka her yere bakıyordu ama sırtım Evren’e dönüktü. Sadece bir kez Evren’e bakmam gerekiyordu.

“Şimdiye kadar Citlali Krallığı’ndan keyif aldınız mı, Kutsanmış?”

İşte o zaman ona bakmak zorunda kaldım ve cevap verirken hızla gözlerini inceledim. “Çok keyif aldım.”

“Güzel.” Bir kez başını salladı, kır saçları yerinden oynamadı bile. “Herkes size karşı nazik davranıyor mu?”

Sözlerini dinlerken midem bulandı. Bu adamı tanıyordum. Onu tanıyordum, sadece nereden tanıdığımı bilmiyordum. Kalede onunla karşılaştığımı hatırlamıyordum ama yanılıyor olmalıydım.

“Daha önce tanıştık mı?” Gözlerini inceledim ve sorum üzerine gözlerinde bir korkunun titreşmesini izledim.

“Hayır, Kutsanmış. Başkente birkaç gün önce geldim.”

İşte o an onun kim olduğunu anladım ve beni çevirmeye çalışırken tüm vücudum kaskatı kesildi.

“İyi misiniz, Kutsanmış?”

Kalbim hızla çarpsa da başımla onaylayarak omzunun üzerinden bakıp, Evren'in hâlâ onu son gördüğüm yerde olması için dua ettim.

Gözleri anında benimkilerle buluştuğunda rahatlayarak iç çektim. Burada, sadece birkaç gece önce bana saldıran adamın kollarında dans ediyordum ve tek ihtiyacım olan Evren'i görmektir. Yüzümdeki ifadeyi görür görmez harekete geçti. Tek bir bakışım, kararlılıkla bize doğru yürümesine yetmişti.

"Kızlarım dün sizinle tanışma şerefine nail olduklarını söylediler. İkisi de Yıldızların Kutsadığı ile vakit geçirmekten onur duymuşlar."

Sözleri dikkatimi tekrar ona çekti. "Quinn ve Lydia sizin kızlarınız mı?"

"Öyleler." Hiç pişmanlık duymadan bacağıma bıçak saplayan adam gibi değil de gururlu bir baba gibi gülümsedi. "Gavril'le birlikte bu sarayda büyüdüler. Burası onların evi gibi."

"Affedersiniz, Asilzade Erkin." Evren yanımda durdu, dansımızı durdurmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak kadar yakındı. "Ara-ya girip Kutsanmış ile dans etmeyi çok isterim. Bana bir dans sözü vermişti."

Adam, "Elbette," dedi çabucak ama yüzü kızgınlıkla buruşmuştu. "Sonra tekrar konuşuruz." Bana doğru başını salladı, ben de hemen karşılık verdim.

Evren hiç tereddüt etmeden elimi adamın elinden alarak bedeni kendine doğru çekti. Beni Gavril'den bile daha yakında tuttuğunda aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ama o bunu reddetti. Bizi zahmetsizce döndürüp diğerlerinin arasında kaybolmamızı sağladı ve ancak o zaman ağzını açtı.

"Sorun nedir?" Yüzümü hızla inceledi, her santimimi taradı.

"Ben..." Başımı iki yana salladım çünkü doğru olduğuna inandığım şeyi nasıl kelimelere döneceğimi bilmiyordum.

"Sorun ne, prenses?" dedi dişlerinin arasından, her bir kelimeyi bastırarak söylemişti.

"O adam kimdi?" Başımla az önce dans ettiğim yeri işaret ettim.

"Sana bir şey mi söyledi?" Bakışları ölümcül bir hal aldığı anda hızla başımı iki yana salladım.

"Hayır. Senin için kim o?"

“O, Quinn’in babası.” Başka biriyle dans eden kızın olduğu yere doğru başını salladı. “Kendimi bildim bileli babamın sarayının bir parçasıdır.”

“Ama sarayda yaşamıyor?”

“Artık yaşamıyor.” Elleri sırtımın alt kısmında sıkılaştı. “Neden soruyorsun?”

Başımı iki yana salladım çünkü ona söylemek istemiyordum. Ya yanıliyorduksam? Ya o gece gördüğüm adam o değildiyse?

“Söyle bana, prenses,” diye hırladığında kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

“Sadece...” Adamı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. “Sanırım bana saldıran adam oydu.”

Evren’in bedeni ellerimin altında kaskatı kesilince hiçbir şey söylememem gerektiğini anladım.

“Özür dilerim. Yanılıyor olmalıyım. Bunu söylememeliydim.”

Bana baktı, bakışlarında yanan öfkeyi görebiliyordum. Onu tutan ellerim gevşedi ve Evren’le tanıştığımdan beri ilk kez karşımda duran adamdan gerçekten korktum.

“Özür dilerim.”

“Özür dileme.” Başını iki yana salladıktan sonra az önce bana yönelttiğı vahşetle omzumun üzerinden baktı. “Sakın o korkak için özür dilemeye kalkma.”

“Ama ya yanıliyorsam?” Başımı sallayıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni kendine daha sıkı bastırdı. “O, babanın sarayının bir üyesi.”

“Babamın kendisi bile olsa umurumda değil, prenses. Sana zarar veren herkes kılıcımın ucuyla yüzleşir.”

Sözleri karşısında şok olmuştum ama başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarında hakikatten başka bir şey yoktu. Evren’i umutsuzca istiyordum ancak o hâlâ benim düşmanımdı. Damarlarında dolaşan kan beni buraya hapseden kanın ta kendisiydi. Ne yazık ki o aynı zamanda bundan daha fazlasıydı.

Bana zarar veren herkesi yok ederdi, söz konusu kardeşi olduğunda da aynısını yapar mıydı?

“Seni rahatsız eden gerçeğı bana söylemekten asla korkmamalı-

sın.” Elini kaldırıp saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdığında öne doğru eğilip onu öpme dürtüsüyle savaştım. Az önce başını bacaklarımın arasına gömmüş olması yeterli değildi.

Aksine, onu daha çok arzulamama neden olmuştu.

“Evren,” diye fısıldadım yüzümü eline düşürürken ve işte o zaman nerede olduğumuzu hatırladım. Tanımadığım yüzler bana bakıyordu. Gözleri piç prensleri ve benim aramda gidip gelirken bana atıkları bakışları kolayca tanıyabiliyordum.

Saklamaya çalıştığım her şeyi görebiliyorlardı.

“Kraliçe bizi izliyor.” Evren elini yüzümden çekip aramıza ufak bir mesafe koydu. Başkaları için bu hiçbir şeymiş gibi görünebilirdi ama bana sanki binlerce mil uzaktaymış gibi geliyordu. “Seni sonra bulurum.”

Şarkının son notaları salonda çınlarken yavaşça eğildi, tekrar doğrulup benden uzaklaşırken gözlerimi ondan alamadım. Beni dans pistinin ortasında tek başıma bıraktığında herkes hâlâ beni izliyordu.

Yüzümü kraliçeye döndüğümde Evren’in haklı olduğunu gördüm. Bana soğuk, kurnaz bir bakışla bakıyordu ve ben gözümü ondan güçlkle kaçırabiliyordum. Ne Gavril yüzünde büyüleyici bir gülümsemeye tekrar görüş alanıma girdiğinde ne de kollarını belime dolayıp beni tekrar dansa çektiğinde bunu başarabildim.

Kraliçe tüm bunlar boyunca beni izledi. Evren’e tutunma şeklimle Gavril’e tutunma şeklimi karşılaştırdığını biliyordum. Ancak bunu bilsem bile onu ikna edemezdim.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bakışlarımı kraliçeden çevirip nişanlıma baktım, beni izlerken yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

“Tamam.” Odamdan başka bir yere gitmek istemediğim halde başımı salladım. Evren’i bulmak, onun karanlığında birkaç dakika daha kaybolmak istiyordum.

Ne yazık ki bu olmayacaktı.

Gavril elimi tutup beni kendine doğru çekmeden önce parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Balo salonundan çıkarken onu takip ettim, bütün gözler üzerimizdeydi. Görmelerini istediğim

şey buydu. Veliaht prenslerine ne kadar âşık olduğumu hissetmelerini istiyordum.

Asla gerçek olmayacak bir şeye inanmalarını istiyordum.

Gavril beni koridora çektiğinde ona ayak uydurmaya çalışarak yürürken nihayet derin bir nefes aldım. Beni Evren'in odasının olduğunu bildiğim koridora götürdü ve onun kapısını geçtikten sonra bile yürümeye devam etti.

Yürürken tek kelime etmedi, sadece beni peşinden sürükledi. Balo salonundan uzaklaştıkça kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz, Gavril?” Sesimdeki korkuyu duyabiliyordum, o da duyabiliyordu. Sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni sıkıca tutuyordu.

“Odama.” Sadece bir anlığına bana baktı ama korku göğsümden yukarı tımanıp çığlığa dönüşme tehdidinde bulunurken bile durmadı.

Gavril'in odasında benim için hiçbir şey yoktu. Korkmadığım hiçbir şey.

Büyük, çift kanatlı bir kapının önünde durduğunda kapıların dışında nöbet tutan iki muhafıza baktım. Onlara gözlerimle bir şey, herhangi bir şey yapmaları için yalvardım ama ikisi de bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Müstakbel kralları kapıdan içeri girip beni arkasından çekerken başlarını eğmekle yetindiler.

Gavril'in odası çok büyüktü, her yer düzinelerce mum ve fenerle aydınlatılmıştı. Uzak köşede bir ateş kükrüyordu. Odaya girdikten birkaç saniye sonra açıkta kalan sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü.

Odada Gavril'in yatağının yanında iki muhafız daha duruyordu ve onları fark ettiğimde duraksayıp elimi Gavril'in elinden çektim.

“Burada ne yapıyoruz?” Sırtım gürültülü bir şekilde kapılara çarpıp geri geri giderken, Gavril gözlerinde büyük bir güvensizlikle bana döndü.

“Yeni işaretin nasıl oluştu, Adara?” Bakışları bacağıma kaydığında hızla elbisemin kenarlarıyla kapatmaya çalıştım.

“Bilmiyorum. Annene söyledim-”

“Kraliçe sana güvenmiyor,” diyerek sözümü kesti. “Dudaklarından dökülen tek bir kelimeye bile inanmıyor.”

“Peki ya sen?”

Başını iki yana salladı ve Gavril’in kendi düşüncelerini oluşturma fırsatı olmadığını anladım. Benim hakkımda neye inanıyorsa annesi tarafından dikte ediliyordu.

“Ben bu birlikteliğin krallığımızı kurtaracağına inanıyorum. Seninle ben, halkımızın yalvardığı ve dua ettiği şey olacağız. Bu yeni işareti nereden aldığın önemli değil, yeter ki bu işaret bizi bu sarayın gördüğü en güçlü kral ve kraliçe olmaya teşvik etsin.”

Ona kardeşinin bana yaptıklarını umursayıp umursamayacağını sormak istiyordum. Onunla nişanlı olmama rağmen sarayındaki en sadık kişi olması gereken birini çaresizce istemem umurunda olur muydu?

“Burada ne işimiz var, Gavril?”

Arkamdaki kapı itildiğinde, tamamen açılabilmesi için hızla yolumdan çekildim. Hiç kimse beni durduramadan kaçmak istiyordum ama kraliçe odaya girip, kapı arkasından sessizce kapandığında hiçbir şey yapamadım.

“Güzel. Henüz başlamamışsın.”

“Neye başlamamış?” Uzaklaşmak istediğim ateşe doğru umutsuzca bir adım daha attım ve gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. Cevabı çoktan biliyordum. Benden ne istediklerini bu saraya girdiğim anda anlamıştım ama onu almalarına hazır değildim.

Benden öylece alamazlardı.

“Gavril, onu yatağa götür.” Kraliçe başıyla odanın ortasındaki devasa yatağı işaret etti. Gavril bana doğru uzanınca sıçradım.

“Lütfen bunu yapma. Bunu yapmana hazır değilim.”

Bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çekerken yüzünde anlayıştan eser yoktu. Geri çekilmeye, tutuşuna karşı koymaya çalışsam da faydası olmadı.

Beni göğsüne çekip bir kolunu sırtıma doladı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırmasıyla ayaklarım yerden kesilmişti. Bizi yatağa doğru götürürken yanağımdan bir damla yaş süzülüyordu.

“Lütfen, Gavril.”

“Sus, Adara,” diye emretti bana. “Bu ikimiz için de zevkli olacak.”

Beni yatağa götürürken, göğsünü ittiğim sırada bakışlarımı omzunun üzerinden kraliçeninkiyle karşılaştınca kaçmak için tekmeler savurmaya başladım. Biri kolumu yakaladı, arkama baktığımda muhafızlardan birinin beni sabit tutmaya çalıştığını görüp haykırdım.

Gavril ona, “Onu sandalyeye oturt,” diye emretti ve yatağına doğru ilerlemeden önce beni muhafızın kollarına itti.

Başımı geriye savurarak muhafızın yüzüne çarptım, bir küfür savurduktan sonra diğer muhafız da ona katılarak beni tuttu. Adamların elleri tenime batıyor ve acı korkumu körüklüyordu ama hiç kımıldayamasam bile beni sandalyeye oturturlarken onlarla savaşmaktan vazgeçmedim.

Gavril’in, eline bir hançer alıp kınından çıkarışını izledim. O hançeri benim üzerimde kullanacaktı. İsteğim dışında tenimi kesecek, benden kanımı alacaktı.

Burada öylece oturup bunun olmasına izin veremezdim.

“Evlenene kadar bunun olmayacağını söylemiştin.” Tekmeler savurarak muhafızın elinden kurtulmak için elimden geleni yaparken kraliçeye baktım. “Bana söz vermiştin.”

“Seni hafife almışım, Kutsanmış.” Kraliçe bana yaklaşırken her adımında hareketsiz kaldım. “Bacağındaki o iz öylece ortaya çıkmadı. Bir büyüünün sonucunda çıktı. Ben aptal değilim.”

Ona bakarken çenemi kapalı tuttum. Ona gerçeği anlatmamın hiçbir yolu yoktu. Tenimdeki o güzel izin sebebinin Evren olduğunu ona asla söylemeyecektim.

“Eğer bize o izin nereden geldiğini söylemezsen, Gavril bunu kanında tadacak. Dilinde yalandan başka bir şey olmayan bir kıza sonsuza dek bağlanmadan önce, oğlumu ne kadar güçlü kılacağını göreceğiz.”

Gavril önünde tuttuğu hançer ve bakışlarındaki kararlılıkla tekrar görüş alanıma girdi. Söyleyeceğim hiçbir şey onu durdurmayacaktı.

“Gavril, lütfen,” diye yalvardım ama beni gerçekten umursamadığını bildiğim adam gözlerime bakmayı reddetti.

“Bu sadece bir an için acıtacak, Adara.” Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ona doğru bir tekme attığımda, gövdesini bacaklarıma bastırarak dizlerimi önünde sabitledi. “Onu sabit tutun.”

Her iki muhafız da kollarımı tutarak sandalyeye yapıştırdı, onlardan kaçma şansım yoktu. İnleyerek tekrar kurtulmaya çalışsam da bir milim bile kıpırdayamadım. Gavril ve kraliçenin önünde bu kadar zayıflık göstermekten nefret ediyordum ama bedenimi saran paniğe engel olamıyordum. İşaretim bile sanki olacakları haber verircesine yanıyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. İstedığımız bu değildi ancak başka seçeneğim yoktu. İstesem de istemesem de kanım benden alınacaktı.

Gavril hançerini kaldırdı. Bakışlarını bir kez bile bakışlarımla buluşturmadı ama ben, metali bileğimin iç kısmına bastırduğunda ve acı tenimi kesip geçtiğinde gözümü ondan ayırmadım.

Kanım, kolumdaki kesikten sızarak bileğimin yanından aşağıya, tertemiz elbiseme damladı.

“Özür dilerim, Kutsanmış.” Gavril öne doğru eğilip ağzını bileğimin üzerinde gezdirmeden önce hançeri yanına bıraktı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kanıma, bana hiç göstermediği bir hayranlıkla bakarken kendimi çok kirlenmiş hissediyordum.

“Lütfen, Gavril,” diye tekrar yalvardım, sözlerimi korku kaplamıştı. “Lütfen bunu yapma. Bu gece yapma.”

Ancak beni hâlâ dinlemiyordu. Öne doğru eğilip ağzıyla kanım arasındaki boşluğu kapattı. Dilini çıkarıp tenimdeki kanı yaladığında bir çığlık attım.

Bağırırken gözlerimi kapatıp birinin beni duyması, beni kurtarmak için kraliçeye karşı gelmeye cesaret etmesi için dua ederken dudaklarımda sadece bir isim olmasından nefret ettim. Fısıldamaya bile cesaret edemediğim bir isim.

Evren.

Gavril ağzını kesikğin üzerine kapatıp damarlarımdaki kanı emmeye başladığında onun için çığlık attım. Hissettiğim duygunun beni alt etmesiyle çığlığım kesildi ve gözlerimi açıp nişanlımı izledim. Bedenimi saran sıcaklıkla birlikte işaretim tenimi yakıyordu.

İşaretim sadece Evren bana dokunduğunda çok gerçek hissettir-

mişti ama bu farklıydı. Bunun hissettirdiği... Dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü.

Benden beslenmesini izledim, kolumu çekmek istesem de tam olarak beni istediği noktada donup kalmıştım. Daha güçlü emdikçe içimde bir zevk dalgası yükseldi. Neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim geriye doğru devrildi.

Bunu istememiştim ama bedenim arzuyla dolup taşıyordu.

“Lütfen.” Kelime dudaklarımdan arzuyla sarılmış bir şekilde döküldü, ben bile ne istediğimi bilmiyordum. Midem anlamadığım bir ihtiyaçla kasılırken, hazzın içinde bile bir parçamı çaldığını hissedebiliyordum.

O parçam içimden yavaşça sızıyor, tembelce damarlarımdan geçerek Gavril’in bekleyen ağzına doğru ilerliyordu.

“Bu gecelik bu kadar yeter,” diye bağırdı kraliçe ama sözlerini güçlkle duyabiliyordum. Boğuk ve ulaşılamayacak kadar uzakta hissediyordum.

Muhafızların üzerimdeki baskısını da artık hissedemiyordum. Her şey Gavril ve onun benden aldığı şeyden ibaretmiş gibiydi.

“Gavril!”

İşte o zaman başını kaldırdı, bana bakarken dili dudaklarının üzerinde geziniyordu. Kendimi kapana kısılmış hissettiğim büyüden kurtarmak için gözlerimi kırıştıtararak açıp kapadım.

“Nasıl hissediyorsun?”

Kraliçenin sorusunu duyduğumda ona doğru baktım ama o benimle konuşmuyordu. Bakışları önümde ayağa kalkan oğlunun üzerindeydi.

Bense ikisine de odaklanamıyordum.

Bulanık bakışlarım onlar yerine Evren’i buldu. Sırtını kapıya dayamış bir şekilde odada duruyordu ve bakışları düşmanlıkla doluydu. Ona uzanmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama kendimi öyle halsiz hissediyordum ki kolum sandalyeye geri düştü.

Tekrar kolumdaki kesige baktım, parlak kırmızı kan bileğini kaplamış, kesikten damlıyordu. Gavril’in az önce isteğini dışında açtığı kesikten. Tekrar Evren’e baktığımda onun da aynı noktaya baktığını gördüm.

Gavril'i izlemiş miydi? Beni dans pistinde dolaştırırken, bana zarar verecek kişilere dair açıklamalar yaparken kardeşinin bu gece için ne planladığını biliyor muydu?

Elbette biliyordu. Evren bana ait değildi. O bu saraya aitti. Onlar onun ailesiydi, hizmet ettiği kraliyetti. Sadakati sadece ama sadece onlaraydı.

O koridorda bana daha önce hiç kimsenin yapmasına izin vermediğim şeyleri yapmasına izin vermiştim ve tüm bunlar olurken o, kardeşinin gecenin sonunda benim için ne planladığını biliyordu.

Kardeşine kanımdan beslenmemesi için yalvarmamdan dakikalar önce beni bacaklarımın arasından beslenmesi için yalvartmıştı. Bana zevk verirken bunu düşünmüş müydü? Gecenin sonunda ondan nefret edeceğimi biliyor muydu?

Bana dönüp baktığında düşünebildiğim tek şey buydu. Ona güvenmiştim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum. O bir düşmandı, ancak ben onun olduğunu düşündüğüm kişiye çok fazla umut bağlamıştım.

Oysa Evren de diğerlerinden farklı değildi. O bu sarayın muhafızlarının komutanıydı, kralın oğluydu ve ben bir aptaldım.

“Tanrım, onun damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum.”

Konuşan Gavril'e baktım, ellerini yumruk haline getirdikten sonra yavaşça gevşetmesini izledim.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

Daha önce. Diğer Kutsanmışlardan beslendiğinde. Bunu onların da mı iradesi dışında yapmıştı, yoksa onlar müstakbel krallarına hizmet etmeye fazlasıyla istekli miydiler?

Kraliçe yanına geldiğinde Gavril bana baktı ve yaptığı şeyin üzerindeki sisin yavaşça kalktığını hissettim. Kanım hâlâ dudaklarını kaplıyordu ama bana bakarken gözleri parlıyordu.

“İyi misin, Adara?”

Ona cevap vermedim, bana tekrar dokunacakmış gibi yaklaştığında sandalyemde irkilerek uzaklaştım.

Evren kardeşine, “Sanırım bu gecelik bu kadar yeter,” diye gürledi, ona dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Ancak Gavril baktı. Bakışları hızla kardeşini buldu ve gözlerindeki

zehri gördüğümde gerildim. “Bu gece ondan bir daha beslenmeyeceğim.” Gavril bileğimi avucunun içine aldığı anda acıyla irkildim.

Arkama uzanıp muhafızlardan birinin verdiği bir rulo bezi aldı. Elimi Gavril’den çekmek istedim ama vücudumda o güç kalmamıştı. Zihnim temizleniyormuş gibi hissetsem de bedenim güneşin altında saatlerce çalışmış gibiydi.

Gavril, sargı bezini yavaşça bileğimin etrafına doladı, alttan ve üstten geçirerek kesığimin üzerine titizlikle sardıktan sonra bağladı.

“Ama Adara benim nişanlım, Evren.” Bana doğru bakmadan önce bileğimi eliyle hafifçe sıktı. “Ondan nasıl uygun görürsem o şekilde beslenirim.”

Ona dik dik bakarken gözlerimdeki korkuyu ve nefreti görebilmesini umut ettim. Son birkaç gün içinde prene karşı yumuşamıştım ama artık o his çoktan yok olmuştu. Evleneceğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamın o olduğunu bilerek ona bakarken midem bulanıyordu.

Gavril bileğimi ağzına doğru kaldırdığında bir kez daha kolumu çekmek için mücadele ettim. Fakat dudaklarını nazikçe gazlı beze bastırdı ve gözleri yumuşadı. “Özür dilerim, Adara,” diye fısıldadıktan sonra bileğimi bıraktığında kolumu göğsüme çektim.

“Onu odasına götüreceğim.” Evren bana doğru ilerledi ama sanki göğsüne darbe almış gibi aniden durdu. Ancak onu durduran kimse yoktu.

“Haddini bil, kardeşim.” Gavril bu sözleri söylerken öfkeliydi ve eli öne doğru uzanmıştı, Evren’in yakışıklı yüzünde ise bir acı belirmişti. “Ben nişanlımı odasına götürebilecek durumdayım.”

Elini indirdiğinde Evren öne doğru sendeledi. “Hem de fazlasıyla.” Gavril eline bakıp az önce yaptığı şeye hayret ederken öne arkaya çevirdi.

“Ben de ordunun komutanıyım kardeşim ve bu nedenle, Kutsanmış’ı korumak benim görevim.”

“Benden mi koruyacaksın?” Gavril güldü ama Evren bir kez daha bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Herkesten.” Gözleri Gavril ve kraliçenin arasında gezindi. “Ben babamıza hizmet ediyorum, babamız da onun korunmasını istiyor.”

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi, kalbimin göğsümde hızla çarpmasına engel olamıyordum. Kardeşine söylediği sözlerle daha önce bana fısıldadığı sözler birbirinden o kadar farklıydı ki.

“Gel, Kutsanmış.” Elini bana doğru uzattı ama ben tutmayı reddettim. Bunun yerine, az önce zorla tutulduğum sandalyenin kollarını kavrayıp titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Evren’in ne kadar hoşnutsuz olduğunu görebiliyordum ama benimle tartışmak için ağzını bile açmadı. Söyleyecek neyi vardı ki?

“Odama dönmek istiyorum.” Sesim de hissettiklerim kadar zayıftı. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Kimse bana cevap vermedi. Gavril’in çift kanatlı kapısı sertçe çalındıktan sonra tanımadığım bir asker içeri girdi. Bakışları odadaki insanların üzerinde geziniyor, çılgınca bir ileri bir geri bakıyordu.

Askerin konuşmasını beklerken herkes gergin görünüyordu.

“Komutanım.” Evren’e selam verirken olduğum yerde kaskatı kesildim. “Sizinle konuşmam gerekiyor.”

Evren askere doğru bir adım bile atmadan, “Neler oluyor?” diye sordu Gavril.

Asker Evren’e iznini sorgularcasına bakınca Gavril sinirle homurdandı.

“Ben senin gelecekteki kralınım. Bana neler olduğunu anlat.”

Kraliçe askere doğru bir adım attı ama Evren sadece başıyla onayladı. Tek bir basit hareketle asker ağzını açtı.

“Söylentiler var, Majesteleri.”

“Ne söylentisi?” diye sordu kraliçe.

“Vampirler başkentteymiş.”

Sözleri odada yayılırken midem bulandı ve etrafımızda büyüünün kıpırdadığını hissettim. Nereden geldiğini bilmiyordum ama işaretimdeki hissinden dolayı bakışlarım Evren’e kaydı.

“Bu imkânsız.” Kraliçe başını iki yana sallayıp eliyle elbisesini kavrayarak askere daha da yaklaştı. “Yüzyıllardır saldırıya uğramadık.”

Askerin bakışları Evren ile kraliçe arasında gidip geliyordu, kraliçeye ne söyleyeceğini bilemediğini görebiliyordum.

Evren kraliçeyi tamamen görmezden gelerek, “Kaç kişiden bahsediyoruz?” diye sordu.

“İstihbaratımız başkentin içinde elliye yakın vampir olduğunu tahmin ediyor. Başkentin sınırları dışında bizi neyin beklediğinden ise emin değiliz.”

Kraliçe Evren’e doğru döndü ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez kadının yüzünde bir panik gördüm. “Sınırlarımızın korunduğunu söylemiştin.”

“Ben ayrılırken korunuyordu.” Evren hiç korkmadan kraliçeye baktı. “Ama uzun zamandır sınıra gitmedim. Başkentte olduğumdan beri neler olduğunu bilmiyorum.”

Gavril, “Ne yapacağız?” diye sorduğunda onun kral olmak için ne kadar hazırlıksız olduğunu fark ettim. Kraliçenin istediğı kişi olabilir ama Evren, yönetmek için çok daha uygundu.

Evren kraliçe ile kardeşine bakıp duruyordu, muhtemelen onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. “Başkenti koruyacağız. Halkımızı korumak için saraydan olabildiğince muhafız göndereceğiz.”

Kraliçe hemen, “Hayır,” diye cevap verdi. “Sarayı ve Kutsanmış’ı korumalıyız.”

“Vampirler saraya ulaşırsa, endişeleneceğiniz şey Kutsanmış olmaz. Sizin anlayamayacağınız bir intikamla hepimizi yok ederler.”

“Onu buradan götürün.” Gavril bana bakmadan kardeşine doğru ilerledi. “Kutsanmış’a ihtiyacımız var, bu yüzden korunmalı. Artık ondan beslendiğim için gidebilir. Tehdidin sona erdiğini anlayana kadar onu Nabál’a götürün.”

Evren kardeşine bakarak başını iki yana salladı. “Bu kötü bir fikir. Onun burada olduğunu biliyorlar ve onu arıyor olacaklar. Kan Sarayı’nın ellerinde böylesine güçlü bir Kutsanmış ile neler yapabileceğini biliyor musun? Onu koruyacak kadar yetenekli askerimiz yok.”

“Sen git.” Gavril ona doğru başını salladı. “Ve en iyi adamlarını yanına al. İçimde onun kanı aktığı için artık neler yapabileceğimden emin değilim ama sarayı ben koruyabilirim.”

“Peki ya halkımız?” diye homurdandı Evren.

“Onlar endişelerimizin en küçüğü. Adara’yı ve evimizi korumalıyız.”

Gavril bana kim olduğunu tekrar tekrar gösterirken acı göğsümü delip geçti.

“O insanlar bize güveniyor.” Evren, şehrin kalenin hemen dışında uzandığı yeri işaret etti. “Onları Kan Sarayı’na karşı savunmasız bırakamazsın. Bu bir katliam olur.”

“Bu senin vereceğin bir karar değil, Komutan.” Gavril gözlerini Evren’e diktiğinde odada büyü hissi alevlendi. “Sana verilen emirlere itaat edeceksin.”

“Elbette.” Evren başını hafifçe eğerek selam verdi ama bunu yaparken çenesi gerildi. “Sabahın erken saatlerinde, herkesin hiç beklemediği bir anda yola çıkacağız.”

Evren sonunda bana doğru baktığında bakışlarındaki tereddüdü görebildim. Bu plan onun da en az benim kadar hoşuna gitmemiştir. Sarayda kalmak gibi bir niyetim yoktu ama onların değerli tutsağı olarak kalacağım başka bir yere götürülmek de istemiyordum.

Ayrıca az önce kardeşinin yapmasına izin verdiği şeyden sonra oraya beni Evren’in götürmesini de istemiyordum.

“Gel, Adara. Biz ayrılmaya hazır olana kadar seni odana götüreceğim.” Elini uzattı ancak onu tutmadan yanından geçtim. Bu odada kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Hepsi yeterince şey yapmıştı.

İlerleyip kapıyı açtım. Gavril’in odasından dışarı adımımı atar atmaz derin bir nefes aldım. Bu gece bu saraydan ayrılıyordum ve geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

13. BÖLÜM

Elimi koridorun taş duvarına bastırarak yavaşça odama doğru ilerlerken Evren'le konuşmadım. Bana yardım etmek için elini uzatması ya da defalarca benimle konuşmaya çalışması önemli değildi.

Söyleyeceği tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordum.

Odama geri döndüğümde, Gavril'in benden çektiği gücün yavaş yavaş içime sızdığını hissedebiliyordum. Eletta'nın şaşkın bakışları arasında kapıyı Evren'in suratına kapatım, ardından evden getirdiğim eşyaları küçük sandığımdan hızla çıkarmaya başladım.

Eletta'ya öğrendiklerimi anlattığımda korkudan afalladı ama hemen kendini toparlayıp banyo yapmama, yanımda getirdiğim kıyafetleri giymeme yardım etti.

Bu, Cirlali'ye geldiğimden beri kendimi en rahat hissettiğim andı. Botlarım ve hançerim de dahil, tamamen giyinmiş olarak yatağıma uzandım. Biraz dinlenmeye çalışmam gerektiğini biliyordum ama zihnim buna izin vermiyordu.

Parmaklarımı Eletta'nın bileğime yeniden sardığı sargının üzerinde gezdirirken gözümü tavana diktim. Bileğimdeki derin kesigi gördüğünde tek kelime etmemişti ama ikimiz de bunun nereden geldiğini biliyorduk. Benden bir şeyler alan insanlara sadıktı, ne yazık ki onlara karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Kapım açıldığında ayağa fırlayıp hızla hançerimi yuvasından çıkardım ama gelen sadece Eletta'ydı, elinde sıcak bir pelerinle içinde yiyecek ve su olan küçük bir çantayla dönmüştü. Hızla atan kalbimle tekrar uzanmadan önce ona teşekkür ettim. Kalbimin bir daha sakinleşeceğini sanmıyordum ama sonunda gözlerim ağırlaştığında, uykunun çekiciliğine daha fazla dayanamadım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama yumuşak bir elin om-

zumu hafifçe sarsmasıyla uyandığımda, tehdidin korkusu rüyalarım da kaybolup gitmişti.

Karanlığa doğru, “Evren,” diye fısıldarken başımda dikildiğini fark ettim ama yüzündeki haşın ifadeyi gördüğümde, bu gecenin gerçekliği hızla aklıma geldi.

“Gitmeliyiz, prenses.” Evren kapıma doğru baktı. “Tehdit korkuğumdan da büyükmüş.”

Bana doğru uzandığında elini iterek ayağa kalkıp hançerimin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Hiç vakit kaybetmeden pelerini omuzlarıma dolayıp çantayı başımın üzerinden geçirdim. Evren tek kelime etmeden beni izledi, sonra kapıya doğru ilerleyip benim için kapıyı açtı.

Koridorlarda, kaçmaya çalıştığım yöne doğru onu takip ettim ve dışarı adım attığımız anda serin gece havası yüzüme çarptı.

Jorah, tamamen siyah giyinmiş gri bir kısırağa binmişti ve sarayda gördüğüm diğer iki muhafız da onun yanındaydı. Dizginleri Jorah’ın elinde olan siyah bir at yanında duruyordu.

Evren hayvana çabucak binerek ona katılmam için elini uzattı.

“Atım nerede?” Bir adım geri attım ve Evren’in yüzünde, saklamaya çalışsa da tatsız bir gülümseme oluştu.

“Benimle geliyorsun, prenses. Seni tek başına bırakarak riske atamayız.”

“Kendi atımı sürebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim.”

“Olmadığını söylemedim ama eğer saldırıya uğrarsak yanımda olman gerek. Sen yanımda olmazsan onlardan kaçamayız.”

Bakışlarımı onunla atı arasında gezdirdim, beni korumaya çalıştığını bilsem de ona güvenmiyordum.

“Jorah’la gitmek istiyorum.”

Muhafızlardan biri bir homurtu çıkardı ama gözümü Evren’den ayırmaya cesaret edemedim.

“Böyle bir şey olmayacak, prenses. Şimdi, aşağı gelip seni kucaklamak zorunda kalmadan ata bin. Gitmemiz gerek.”

Hayal kırıklığı içinde homurdandım çünkü doğru söylediğini biliyordum.

Eyerin kulpunu tutup kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama Ev-

ren bana doğru uzanarak, ellerini kollarımın altına yerleştirip beni yukarı çekti. Beni önüne oturtup sırtımı göğsüne dayadığında kas-karı kesildim.

“Hadi gidelim.” Topuklarını ata vurmasıyla hayvan karanlık gecede hızla yola koyuldu.

Saray arazisinden, vardığımızda çoktan açılmış olan kapıya doğru ilerledik. Omzumun üzerinden son bir kez arkamızdaki karanlık saraya baktım, ben baktıkça at daha da hızlı koşmaya başladı.

Ancak kapıdan geçtiğimizde, saray duvarlarının hemen dışında kazıklara asılı duran şeyi fark ettim. Her biri vücutlarından ayrılmış üç baş. Hızla yanlarından geçtik ama artık cansız bir şekilde asılı duran üç adamın yüzlerini tanıyabildim.

İsimlerini bilmediğim iki muhafız yan yana asılı duruyordu. Gavril benden beslenirken beni tutan iki muhafızdı. Daha birkaç saat önce elleri üzerimdeydi, şimdiyse burada, ellerinden geriye kalanlardan hâlâ kan damlar bir şekilde asılı duruyorlardı.

Üçüncüsünü tanımak benim için daha zordu ancak yüzündeki soğuk ve sert ifadeyi gördüğümde adamın kraliyet sarayından olduğunu anladım.

Önünden geçtiğimiz sırada Asilzade Erkin olduğunu görüp olabildiğince hızlı bir şekilde başımı çevirdim.

O kazıklarda üç adam asılıydı. Üç adam da bir şekilde bana zarar vermişti ve içten içe onlara bunu yapanın arkamda oturan adam olduğunu biliyordum. Yine de yolumuza devam ederken tek kelime bile etmedi.

Onları ve sarayı geride bırakırken atın yan tarafına tekme atarak onu daha da hızlandırdı ama onun yaptığını biliyordum.

Yaptığı şeyi, neleri riske attığını düşündükçe midem sıkıştı ancak onun yanında gardımı indirmeyi reddettim.

Jorah bizi başkent'in sokaklarından hızla geçirdi. Tek başıma asla başaramayacağım keskin dönüşler yaptı ve ben daha ne olduğunu anlamadan başkent'in dışına çıkmış, onu çevreleyen topraklarda son sürat koşturuyorduk.

Bacaklarım beni Evren'den olabildiğince uzak tutmak için atın

yanlarını kavrıyordu ama yolculuğumuza daha yeni başlamış olmamıza rağmen ağrımaya başlamışlardı bile.

Sonunda Oniks Ormanı'nın kenarına gelene kadar uzun bir süre sert ve hızlı bir şekilde at sürdük. Karanlık ağaçlara yaklaşırken sanki atlar da binicileri kadar ürkmüş gibi yavaşladılar.

“Oraya girecek miyiz?”

“Evet.” Evren arkamdan başını salladı. “İnsan topraklarından geçmek dışında başka seçeneğimiz yok.”

“O zaman öyle yapalım.” Ormanın etrafına bakarken her şeyin ne kadar mükemmel bir şekilde hareketsiz görüldüğünü fark ettim.

“Bu, yolculuğumuzu birkaç gün uzatır ve bunu göze alamayız. Seni olabildiğince çabuk güvene almalıyız.”

“Gerçekten de vampirlerin beni yakalamaya çalışacağını mı düşünüyorsun?”

Evren arkamda inleyerek göğsünü sırtıma daha sert bastırdı. Ona yaslanıp vücudunun ağırlığını taşımasına izin vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti. “Sen geleceğin kralının Kutsanmış'ısın. Citlali'nin gelecekteki kraliçesisin. Kan Sarayı için sen her şeysin.”

Sözlerinin beni ele geçirmesine izin verirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Uygun gördükleri şekilde kullanılacak bir satranç taşından başka bir şey değildim.

“Oniks Ormanı tehlikeli ama onlar için de tehlikeli. Bu ağaçların arasında hepimiz karşılaşmak istemeyeceğimiz şeylerle karşılaşacağız ve bunu kendi avantajımıza kullanmayı umuyoruz. Askerlerimle ben bu ormanda sayamayacağımız kadar çok seyahat ettik.”

Bunun beni daha güvende hissettirdiğinden emin değildim ancak sarayda olan her şeye rağmen Evren'e diğerlerinden daha çok güveniyordum. Beni Oniks Ormanı'ndan canlı çıkarabileceğine inandığım biri varsa, bu oydu.

Ancak bunları ona söylemedim. Bunun yerine, ormanın kenarından geçerken çenemi kapalı tuttum ve daha önce hiç hissetmediğim bir büyü üzerime çöktü. İşaretlerim donuk bir zonklamayla karıncalanıyordu ama bileğimdeki yeni kesik cayır cayır yanıyordu. Elimi bandajın üzerine bastırduğımda Evren aşağıya doğru baktı.

“İyi misin?”

“İyiym.” Havada soğuk rüzgârlar eserken pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Az önce ağaçların sağladığı karanlık battaniyenin altına girmiş olmamıza rağmen hava nedense daha soğuktu.

Konuşmadan ormanda ilerlemeye devam ettik. Tetikteydim, bakışlarım ağaçlarda gördüğümü sandığım her olası harekete takılıyordu ama bir süre sonra atın hareketleri göz kapaklarımda uykusuzluğun ağırlığını hissettirdi.

Gözlerim kırpışarak kapanıp sonra tekrar açıldığında önümüzdeki Jorah’ya baktım. Etrafımızda hiçbir tehdit yokmuş gibi ilerliyordu, böylece gözlerim bir kez daha kapandı.

Sonunda tekrar açıldıklarında, bunun nedeni atımızın neredeyse duracak kadar yavaşlamış olması ve başımın hafifçe yana doğru yuvarlanmasıydı. Uyku sersemliğiyle gözlerimin tekrar kapanmasına izin verip burnumu Evren’in boynuna dayayarak kokusunu içime çektim.

Elini karnıma bastırıp beni kendisine yakın tuttuğunda usulca inleyerek kendimi ona yaslardım. Vücudu benimkine göre şekillenerek beni atın üzerinde tutuyordu ve onun sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordum.

“Prenses.”

“Hımm?” Kokusunu tekrar içime çektim. Nasıl oluyordu da her zaman bu kadar güzel kokuyordu?

“Prenses, uyanman gerek. Kamp kuracağız.” Elini karnıma daha sert bastırdığında bacaklarım atın etrafında sıkıştı.

Boynuna doğru yumuşakça inledim. Elinin birkaç santim aşağı inmesini ve bacaklarımla arasındaki zonklayan sızıyı dindirmesini istiyordum.

“Prenses, Tanrılara yeminim olsun...” Evren başını bana doğru çevirip kulağıma doğru yumuşak bir sesle konuştu. “Eğer o kahrolası sesleri çıkarmayı kesmezsen seni bu attan indirir ve burada, adamlarımla önünde beceririm.”

Gözlerimi kırpıştırarak açıp başımı omzundan kaldırdım. Evren haklıydı. Adamları atlarını ağaçlara bağlıyordu ama üçü de bizim tarafımıza bakışlar atmaya devam ediyordu. Aramıza olabildiğince mesafe koyarak Evren’den uzaklaştım, elini karnımdan sırtımın alt kısmına doğru nazikçe gezdirmeden önce arkamdan güldü.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi attan inip ellerini bana doğru uzattı. Onu reddetmek, bunu kendi başıma yapmak istedim ama bacaklarım ona olan ihtiyacımı görmezden gelemeyeceğim kadar sızlıyordu. Ata binmekten kaskatı kesilmişlerdi ve sağ bacağıma döndürmek için kaldırdığımda bunu yapamadım.

“Gel.” Evren ellerini yanlarıma koyup beni eyerden kaldırarak vücuduna yasladı. Ayaklarım onun önünde yere değene kadar beni yavaşça indirirken pantolonunun içinden onu hissedebiliyordum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

İstemiyor olmayı dilerdim.

Onu hiç istememiş olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Fakat orada durup ona bakarken, kendimi geri çekilmeye ikna etmek çok zor oldu.

“Kamp kurmalı ve yola devam etmeden önce biraz dinlenmeliyiz.”

Başımı kaldırıp ağaçların arasından görünmeye çalışan güneşe baktım. “Ama daha gündüz.”

“Oniks Ormanı’nda uyuyabileceğimiz tek zaman bu. Akşam olduğunda tamamen uyanık olmamız gerekiyor.”

“Tamam.” Başımı salladığımda Evren uzanıp yüzümdeki birkaç saç telini çekti.

“Benimle kamp yapacaksın.”

Sözleri beni çok kızdırdı. Her şeyden sonra, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hâlâ bana patronluk taslıyordu.

“O adamları sen mi öldürdün?”

“Ne?” Yüzüme baktı ama sorum karşısında azıcık bile şoka uğramamıştı.

“Kapının dışındaki adamlar. Beni alıkoyan adamlar ve Asilzade Etkin. Onları sen mi öldürdün?” Bunu bilmem gerekiyordu. İçimden bir ses gerçeği çoktan bildiğimi söylese de bunu ondan duymalıydım.

“Sana zarar veren herkesin kılıcımın ucuyla yüzleşeceğini söylemiştim.”

“Kardeşin dışında mı?” Sargılı bileğimi aramızda tutarak onu bileğime bakmaya, izin verdiği şeyle yüzleşmeye zorladım. “Bana zarar vermeye izni olan tek kişi o mu?”

Evren bileğimi elleriyle hafifçe kavrarken çenesi gerildi. Bileğimi ondan çekmeye çalıştım ama zorla ağzına götürüp dudaklarını hafifçe bandaja bastırdı. Bana bakarak ağzını orada tutarken çenesi söylenmemiş kelimelerle kasıldı. Bana söylemesi için kendine izin vermediği kelimelerle.

“Bunu iyileştirebilirim.”

“Hayır.” Başımı salladım ve elimi göğsüme doğru çektim. Bu sefer çekmeme izin verdi. “Onların bana yaptıklarını hatırlatan şeyi kaybetmek istemiyorum. Senin izin verdiğin şeyi.”

Bakışları kararırken bana inanılmaz derecede yaklaştı. “Ben buna izin vermedim.”

“Verdin.” Bir adım geri attığımda neredeyse atıma çarpıyordum. “Sen de en az kardeşin kadar kötüsün.”

Cevabını beklemedim. Bakışlarımı onunkilerden ayırarak atlarına saman veren askerlerin durduğu yere doğru ilerledim.

“Jorah, biraz yalnız kalabileceğim bir yer var mı?”

Başını kaldırıp bana bakma şeklinden, yanına gelmemi beklemediğini anladım.

“Şu ağaçların hemen arkasına gidebilirsin ama bizim nöbet tutmamız gerekecek, Kutsanmış. Bu çok tehlikeli.”

“İyi,” diye homurdandım ve o yöne doğru ilerledim. “Ama bunu senin yapmanı istiyorum.”

Bana dönmeden önce Evren’e doğru baktı. “Tamam.”

Onu geçip ağaçların arasına girerken tam arkamda ayak seslerini hissettim. “Ayrıca, Jorah. Lütfen bana Kutsanmış demeyi kes. Benim adım Adara.”

“Özür dilerim, Adara.”

Diğerlerinden yeterince uzakta olan bir ağacın yanında durduktan sonra parmağımla dön işareti yaptım. Jorah bana sırtını dönmenden önce sııttı.

Ben rahatlarırken ikimiz de konuşmadık, Jorah ben tekrar yanına gelene kadar bir heykel gibi kaskatı durmuştu.

“Bu işe bulaştığın için üzgünüm.” Pelerinimi düzeltrim ve Jorah sonunda bana baktı.

“Üzülme.” Başını iki yana salladı. “Her zaman Evren’in yanında olacağım.”

“Niye?” Atları besledikten sonra heybelerden bir şeyler çıkaran Evren’e baktım. “Neden ona bu kadar sadıksın?”

Jorah sonunda konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. “Evren sadakatimi defalarca kazandı. Ben yalnızca ona sadığım.”

“Peki ya kraliyete?”

“Sadece Evren’in sadakatimi istediği yer orasıysa.”

Verdiği cevap karşısında şok olmuşum, dönüp ona iyice baktım. Genellikle çatık kaşlı olsa da Jorah çok yakışıklıydı. “Citlali’de mi doğdun?”

Sırtını dikleştirdi ve uzun bir an bana cevap vermeyeceğini düşündüm. “Hayır. Orada doğmadım.”

“Nerede doğdun?”

“Jorah,” diye seslendi Evren, dönüp baktığımda beni izlediğini gördüm. “Bir dakikalığına sana ihtiyacım var.”

Jorah tereddüt etmeden yanımdan ayrılarak komutanına doğru ilerledi. Birbirlerine yakın bir şekilde durarak kısık sesle konuşuyorlardı ve ben ne konuştuklarını merak ediyordum. Sert zemine yatak örtülerini seren diğer askerler onlara aldırış etmiyor gibiydi.

Yanlarına oturduğumda üçü de bana baktı.

“Ateş yakmayacak mıyız?”

“Hayır.” Açık sarı saçlı olan başını iki yana salladı. “Çok fazla dikkat çeker.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken kendimi omzumun üzerinden bakmaktan alıkoyamadım. Ağaçların arasında gizlenen bir şey görmüyordum ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyordum. Karanlıkta gizlenen şeyler nasıl bulunmayacaklarını bilirlerdi.

Onlara bakarken pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Ormanın içine doğru ilerledikçe hava daha da soğuyor gibiydi ama ben de diğerleri gibi bu duruma katlanmak zorundaydım.

“İsimleriniz ne?”

Sanki onlarla konuşmamı hiç beklemiyorlarmış gibi bana merakla baktılar.

“Bu Landry.” Evren az önce benimle konuşan muhafızı işaret ederken yanıma bir yatak örtüsü bıraktı. “Bu da Achar.” Omuz hizasındaki saçlarını deri bir iple arkaya toplamış olan yakışıklı mu-

hafızı işaret etti. “Şuradaki de Caelum.” Sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplayacak kadar fazla olan grubun son adamını işaret etti. Kocaman ve içten bir şekilde gülümsüyordu, ondan hoşlandığıma o anda karar verdim.

“Hepinizle tanıştığıma memnun oldum.” Onlara doğru başımı salladım. “Ben Adara.”

Evren kıkırdayarak az önce yere bıraktığı yatak örtüsünün yanına bir örtü daha bıraktı. “Senin kim olduğunu biliyorlar, prenses.”

“Bana öyle hitap etme.”

Evren cevap vermedi. Askerlerine bakmadan önce yatağın üzerine oturdu. “Biraz uyuyun. İlk nöbeti Jorah tutacak.”

Üçü de ona hemen itaat etti ama onları suçlayamazdım. Bütün sabah at sürmekten bitkin düşmüş olmaları gerektiğini biliyordum. Muhtemelen Jorah da bitkindi.

“İlk nöbeti ben tutabilirim, böylece Jorah uyuyabilir.”

“Öyle bir şey olmayacak, prenses.” Evren yanındaki yatağı okşadı. “Biraz dinlenmen gerek. Önümüzde uzun bir gece var.”

“Senin yanında uyumayacağım.”

“Uyuyacaksın.” Uzandı ve başını koluna yasladı. “Ya kendi isteğinle yanımda uyursun ya da seni bir ağaca bağlayıp yanında uyurum. Seçim senin.”

“Ne harika seçimler,” diye homurdandım ve başımı kaldırdığımda Jorah’nın bizi izlediğini gördüm.

“Kahrolası yatağına gir, prenses. Yanımda olmadığın sürece dinlenmem mümkün değil.”

Tartışmak, onun dinlenmesini ne kadar az önemsedığımı söylemek istedim ama gerçek şuydu ki, beni gideceğimiz yere sağ salım götürmekten sorumlu olan oydu. Oniks Ormanı’ndan canlı çıkmak istiyorsam ona ihtiyacım vardı. Hepsine ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp Evren’in benim için hazırladığı yatağa doğru ilerlemeden önce pelerinimi omuzlarımdan çözdüm. Sırtımı ona dönerek uzanıp, pelerinimi üzerime örterken her hareketimi izledi.

“Nabál’a varmamıza ne kadar var?”

Evren arkamda, “En iyi ihtimalle birkaç gün,” dedikten sonra döndüğünü duydum.

Bana dokunmuyordu, teninin tek bir santimi bile bana değiniyordu ama yine de onu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Bana çok yakındı. Birkaç santim geriye gitsem, bedenim onunkiyle buluşurdu.

Lanet olsun ki çaresizce bunu yapmak istiyordum. “Ya en kötü ihtimalle?”

“Bilmiyorum.” Arkamda bir iç çekti. “En kötüsünü düşünmek istemiyorum.”

“Peki tehdit sona erdiğinde ne olacak?” En büyük korkumu fısıldadım. Kan Sarayı’ndan ve dünyamıza yapabileceklerinden ölesiye korkuyordum ama o saraya geri dönmekten daha da çok korkuyordum.

Gavril’in nişanlısı olmak istemiyordum. Kardeşi izlerken onun benden beslenmesini istemiyordum.

“Bilmiyorum, Adara.” Parmakları sırtımda gezinince temasla öne doğru irkildim. “Bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Biz derken krallığını, ailesini kastediyordu ama bu kelime sanki sadece ikimizden bahsediyormuş gibi içime işledi.

“Geri dönmeyeceğim,” diyerek sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadım ama Evren’in eli sırtımda durdu.

“Biraz dinlen, prenses.”

Pelerinimi omzuma çekerek gözlerimin kapanmasına izin verdim ve düşmanım arkamdayken huzurlu bir uykuya daldım.

14. BÖLÜM

Konuşan adamların sesiyle uyandıktan sonra inledim. Yeterince uyuyamamıştım. Yatağıma daha sıkı sarılarak sıcaklığın tadını çıkardım. Yerde uyumaktan vücudum ağrısa da yüzümü sıcaklığa gömdüğümde bir iç çektim.

“İyi akşamlar, prenses.” Evren’in boğuk sesinin başımın altında gümbürdemesiyle geri çekildim. Fakat Evren kolunu etrafıma dolayıp beni tekrar kendisine doğru çekti. “Biraz daha.”

Bedenim umursuzca kollarının arasına gömülmek ve gerçekliğimizi unutana kadar beni tutmasına izin vermek istemesine rağmen, “Bırak beni,” diye homurdandım.

“Bana sokulan sensin, prenses. Ben de birkaç dakika daha bunun tadını çıkaracağım.”

“Bırak beni, dedim.”

Evren kolunu yanıma indirirken kıkırdadı. Doğrulduğum ve tekrar ona bakmadan önce kampın etrafına göz gezdirdim.

“Diğerleri çoktan toparlanmış bekliyorlar.”

“Biliyorum.” Başını aşağı yukarı sallayıp dirseğine yaslandı. “Ama senin dün gece olanlardan sonra dinlenmeye ihtiyacın vardı.”

Anılar hızla üzerime çöktü, bileğim hatırlatırcasına yanarken bile onları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Beni uyandırmalıydın.”

Yataktan kalkıp pelerini uzandım. Evren yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle pelerini bana uzattığında bundan nefret ettim. Bu kadar kolay bir şekilde aramızdaki her şey normalmiş gibi davranabilmesi çok sinir bozucuydu.

Ancak ayağa kalkıp eşyalarımızı heybeye geri yüklerken, bu bana fey diyarına geldiğimden beri yaptığım her şeyden daha normal gel-

di. Evren'le uzaklara kaçmak, yüzlerce kez dilediğim bir rüya gibiydi.

“Hazır mısın?” Evren atına tırmanıp eyerine yerleştikten sonra elini bana uzattı. Sadece bir an tereddüt ettim ama bunu fark etti. Bakışları karardı ve yüzündeki yumuşak gülümseme kayboldu. “Prenses?”

“Evet.” Başımı sallayıp elimi elinin içine koydum. Beni yukarı çektiğinde, bacağımı atın etrafına doladığım anda göğsünü sırtıma bastırdı.

“Yakında orada oluruz,” diye mırıldandı enseme doğru. Ona karşı olan kararsızlığımı, zorlu yolculuk için hissettiğim tereddüt olarak algılamıştı.

“Ben iyiyim, Evren.” Elini karnıma bastırıp beni eyerde daha geriye çekerken bile kaskatı durmaya devam ettim.

İkimiz de tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bu şekilde at sürdük. Üstümüzdeki gökyüzü kararmıştı ve yanından geçip gittiğimiz tek ışık ikiz aylara aitti.

Jorah birkaç dakika önce önden gitmişti, ağaçlara bakarak onun dönüşünü bekledim.

“Onun için endişelenme, prenses. Jorah tanıdığım en becerikli askerdir.”

“Endişelenmiyorum.” Jorah'yı aradığımda ağaçlardan başka bir yere baktım ve Evren'in bacakları benimkilerin etrafında sıkılaştı.

“Neredeyse inanacaktım.” Burnunu enseme gezdirdiğinde kaskatı kesildim. “Nefret ettiğini iddia ettiğin şeyler hakkında çok endişeli görünüyorsun.”

Sözlerini kafamda evirip çevirirken çenemi sıktım. “Senden nefret ettiğimi hiç iddia etmedim.”

“Etmedin mi?” diye mırıldandı tenime karşı. “Saraydan ayrıldığımızdan beri gözlerinde nefret olmadan bana güçlkle bakabiliyorsun.”

Haklıydı. Aynı anda nasıl bu kadar çok düşmanlık ve istek hissedebildiğim konusunda kafam çok karıştı ama bu iki duygu şu anda burnumuzun dibindeki düşmanlar gibi içimde savaşıyordu.

Jorah ağaçların arasından çıkageldi, bize doğru at sürerken dik katimi dağıttığı için minnettardım.

“Burası temiz.”

“Tamam.” Evren başını sallayıp dizginleri çekti. “Burada birkaç saat dinleneceğiz.”

“Ne? Neden? O kadar uzun süredir at sürmüyoruz.”

Evren bizi durdurdu ve hareketle birlikte bacaklarım ağrımaya başladı.

“Dinlenmeye ihtiyacın var, adamlarımın da öyle.”

Jorah attan indiğinde gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum.

“Jorah’nın dinlenmeye ihtiyacı var.” Evren sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söylemişti bunu.

Onu daha fazla sorgulamadan attan indim ve ayaklarım yere basar basmaz kollarımı kendime doladım. Evren’i beklemedim. On-
dan uzaklaşarak ormanın etrafına bakındım. Uğursuz olduğu söy-
lenen bir yere göre huzurlu hissettiriyordu.

Parmaklarımı ağaçlardan birinin koyu renkli kabuğunda gezdir-
diğimde rahatlık iliklerime kadar işledi. Sanki orman beni çağırıyor,
daha uzağa gitmem için yalvarıyordu.

Elimi ağaçtan çekip bir sonrakine geçtim. Ağaç kabuğu parmak
uçlarımı çiziyordu ama his aynıydı. Sanki bana hoş geldin diyordu.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda ne Evren’in ne de Jo-
rah’nın dikkati benim üzerimdeydi. İki adam sessizce konuşarak
atlarını bağıyordu ve diğer üç muhafız da hâlâ atlarından inmekle
meşguldü.

Ormana doğru bir adım daha attım.

Kardeşinin sarayına geri dönmeyeceğimi söylediğimde Evren
bana inanmamıştı ya da belki de inanmıştı. Belki de ne istediğimi
kardeşi gibi önemsemiyordu.

Fakat benim onun iznine ihtiyacım yoktu.

Ona gerçeği söylemeyi borçlu olduğumu hissediyordum ama o
nasıl hissederse hissetsin, geri dönemezdim.

Ve babasının krallığına olan sadakati beni buna zorlardı.

Karanlık ormana bir adım daha attığımda ağaçlar adımlarımı
gölgelemeye başladı. Havada beni ileriye doğru çağıran hafif bir
esinti vardı ve ben de bunu yapmasına izin verdim.

Adımlarım çalıkların üzerinde bile ses çıkarmıyordu, daha büyük

bir ağacın arkasına kayarak Evren'in görüş alanından çıktığında hızlı bir nefes aldım.

"Prenses!" diye seslenmesiyle işaretlerim canlandı. Ağaçları dinlemeyi bırakıp ona, güvenemeyeceğimi bildiğim adama dönmem için bana yalvardılar ama bunu yapmayı reddettim.

İleriye doğru bir adım daha attım, botlarım beni ondan uzaklaştırarak yumuşak toprağa batarken Evren'in beni tekrar çağırdığını duydum.

Evren'den kaçmayı istemesem de içimdeki her şey kardeşinden kaçmam gerektiğini biliyordu. Kaçmalı ve asla arkama bakmamalıydım çünkü başka bir fırsatım olup olmayacağını bilmiyordum.

"Adara, hangi cehennemdesin?" Evren'in sesi ağaçların arasında yankılanırken kalbim göğsümde gümbürdedi.

Sessiz adımlar atmaya dikkat ederek gittikçe daha hızlı ilerledim. Ağaçlar sanki korunmaya ihtiyacım olduğunu biliyorlarmış gibi beni daha uzağa çekiyorlardı. Arkama bir bakış atmaya cesaret ettim ama tek görebildiğim etrafımı saran karanlıktı.

Panik damarlarımda dolaşmaya başladığında onu bastırdım. Gücüme ihtiyacım varken korkuyla başa çıkamazdım. İkisi bir arada var olmalıydı ancak seçimi ben yapmalıydım. Düşmanımdan kaçarken bir ormandan korkamazdım.

"Bak yemin ederim, prenses..." Evren'in sesini güçlükle duyabiliyordum ama beni takip ediyordu. Beni arıyordu ve durmayacağı gerçeği kemiklerimi sızlatıyordu.

Ancak sarayla arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi. Gavril'in benim için bir planı vardı, bunu bozmam gerekiyordu.

Küçük bir dereye rastladım, içinden akan su bile gece göğü kadar karanlık görünüyordu. Çömelerek kara derinliklere baktım ama bana geri bakan tek şey kendi yansımamdı.

Yanaklarımdaki yıldız ışığı görülebilen tek ışık parıltısıydı.

Parmaklarımı suya bastırmak için elimi indirirken içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu. Elimini yumruk yapıp ayağa kalktım, suyun üzerinden atlayarak ortadaki büyük kayanın üzerine çıktım. Bir kez daha atladıktan sonra karşıya geçtim.

Yola devam ederken bir daha arkama bakmadım. Ayaklarım beni

hızla ormanın içine taşıyordu ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrimin olmaması önemli değildi. O anda içimdeki her şeyin Evren'e dönmem için bana yalvarması ve bunu yapmamak için harcadığım irade dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

İstesem de istemesem de o benim düşmanımdı. Ayaklarımı beni ondan uzaklaştırmaya zorlarken kafamın içinde tekrar tekrar söylediğim sözler bunlardı.

15. BÖLÜM

Koşmaya başlayalı saatler olmuştu. Ayaklarımın beni ileriye taşıdığı ve başlayan ağrının bana bu gerçeği tekrar tekrar hatırlattığı saatler.

Gün ışığı şimdiye kadar yüzünü göstermiş olmalıydı. Ağaçların arasından süzülüp beni eski bir dost gibi karşılamalıydı ama görebildiğim tek şey karanlıktı.

Durup küçük bir daire çizdim. Önünden geçtiğim her ağaç ürkütücü bir şekilde bir önceki ağaca benziyordu ve nereye gittiğime anlam veremiyordum. Ağaçlar beni aralarına buyur ederken Evren'in sesi hızla kaybolmuştu, duyabildiğim tek şey yaprakların hışırtısıydı.

Korku omurgamdan yukarı doğru süzüldü. Evren'in beni yakalayacağından korkmuştum ancak diğer yandan, yakalayamayacağı fikrinin paniği göğsümü sıkıştırıyordu; çünkü resmen kaybolmuştum.

Artık paniğimi basturmaya çalışırken karanlık ağaçlardan birine yaslandım. İzlerimin tenimi yakması, dikkate almam gereken bir uyarıydı.

Midemin kasılmasına ve olası her gürültüde sıçramama neden olan bir uyarı.

Arkama bakıp geldiğim yöne geri dönmeyi düşündüm ama sersemlemiş hissediyordum. Az önce yürüdüğüm yerde hiç iz yoktu; orman sanki oradan hiç geçmemişim gibi izleri yok etmişti.

Bu gerçek benim hem kurtarıcım hem de düşmanım olabilirdi. Orman kaçmama yardım etmişti ama şu an, bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Elim bileğimdeki bandaja sıkıca yapıştı ve kararlılığımı pekiştirmek için derin bir nefes aldım. Orman korkutucuydu ama hiçbir şey beni Gavril'in kontrolüne geri dönmekten daha fazla korkutamazdı.

İçimden, ilerlemeye devam et, diye tekrarlayarak ağaçtan uzaklaştım. Vücudum yorulmuş olsa da dinlenmeyi göze alamazdım. Evren bu ormanda gizlenenlerden korkuyordu, bu benim de korkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bedenim birazcık uzanmam için yalvarsa da gardımı indiremezdim.

Üç adım atmıştım ki önümde bir fısıltı duydum. Ormanı tarrarken bacaklarım titriyor, yalnız olmam için Tanrılara dua ediyordum. Hançerime uzandığım sırada derin ve sert bir ses ağaçların arasında yankılandı.

“Ona burada ihtiyacın olmayacak, büyücü.” Ses sanki hayalet bir rüzgârla taşınıyormuş gibi etrafımda dolandı.

Hâlâ kimseyi göremiyordum, hançerimi tutuşumu ayarlarken yavaşça döndüm. “Kimsin sen?”

“Osiris. Gerçi uzun zamandır kimse bana adımla hitap etmedi.” Sesi omurgamın dikleşmesine neden olurken işaretlerim derimde kabarak beni uyardı.

Bu Osiris her kimse onu göremiyordum bile ama bir tehdit olduğunu hissediyordum.

“Neden seni göremiyorum?”

Büyük ağaçlardan birinin yanında bir hareket yakalamadan önce kahkahalar bir şarkı gibi etrafımda yayıldı ve işte oradaydı. Gölgelelerin arkasından çıktığında ayaklarım birbirine dolandı, nefesim kesilirken neredeyse nemli zemine düşecektim.

Kadın, sanki ağaçlara aitmiş gibi görünüyordu ya da belki de ağaçlar ona aitti. Yosun ve ağaç kabukları, derisinin bir parçasınıy gibi gövdesini kaplıyordu. Uzun, tül gibi bir etek bacaklarının arasından yere düşüyordu.

Ancak dikkatimi çeken bunların hiçbiri değildi. Nefesimi ciğerlerime hapseden ve beni olduğum yerde kalmaya zorlayan onun simsiyah gözleriydi.

“Yaranı iyileştirebilirim.” Başını yana eğerek o tuhaf gözleriyle bileğimdeki bandajı inceledi.

Bileğimi kendime çekip pelerinin altına sıkıştırdım. Bakışları benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı yönelmeden önce yavaş ve uğursuz bir şekilde gülümsedi.

“Sen vaat edilmiş Kutsanmış’sın; ama ne için?”

Beni böyle doğal olmayan bir durgunlukla incelerken korku omurgamdan yukarı tırmandı.

“Kaderinde onların fark ettiğinden çok daha fazlası var.”

“Anlamıyorum.” Başımı sallayarak ona bir adım daha yaklaştım. “Kaderimde ne var?”

“Ruhun.” Beni incelerken yavaşça konuştu. “Geri dönülmez bir şekilde bir başkasına bağlı.” Gözleri tekrar bileğime kaydığında kalbim sözlerinin doğru olmaması için yalvarırken bile bakışları altında titredim.

“Ya öyle olmasını istemiyorsam?” Tanrım, Gavril’e sonsuza dek bağlı kalmayı istemiyordum. Benden beslendiği için miydi?

“Seçme şansın yok, büyücü.” Bunu tereddütsüz bir şekilde söylemişti ama yine de ona inanmayı reddediyordum.

“Bana öyle demeyi bırak.” Sesim, bocaladığını fark ettiğim bir cesaretle titredi. “Ben cadı değilim.”

“Değil misin?” Gözleri kısılinca işaretlerim daha da alevlendi. “Büyünü hissedebiliyorum ama onunkini de hissedebiliyorum.”

Tenimi sanki bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurun altında duruyormuşum gibi bir soğukluk sardı. Bu kadınla ilgili her şey bir uyarı niteliğindeydi ancak bildiklerini duymam, bilmem gerekiyordu.

“Peki ya krallığı kurtarmamla ilgili söyledikleri?”

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre beni inceledi. “Kurtarmak istediğin krallık hangisi?”

Bilmece gibi konuşuyordu ve öfkem korkumun önüne geçmeye başlamıştı. “Anlamıyorum.”

“Kan ve büyü yüzyıllardır topraklarımızda iç içe örüldü ama sen onları ayıracak olan bıçaksın.”

“Hiç mantıklı konuşmuyorsun.” Ona doğru bir adım daha attığımda gülümsemesi genişledi.

“Yıldızların gölgelerde daha parlak yanar, cadı. Ancak hangi karanlığa tutunacağına sen karar vermelisin.” Geri adım attı ve vücudunun bir kısmı ağaçlar tarafından örtüldü.

Gitmesini istemiyordum. Kalması için umutsuzca ileri atılırken gözleri her hareketimi takip etti.

“Bana hiçbir şey söylemiyorsun,” diye bağırdım sinirle. “Ne karanlığı? Bu ne anlama geliyor?”

Geriye doğru bir adım daha uzaklaştı. Ona ulaşmaya çalışırken işaretlerim tenimde hayal kırıklığı içinde çığlık attı. “Lütfen,” diye gürleyerek elimi uzattığımda parmaklarımdan güç fışkırdı.

Büyüm üzerine düşerken, “Cadı,” dedi lanet okur gibi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet ve öfke pençelerini içime geçirmişti. Az önce parmak uçlarımdan büyüünün düştüğü yere bakarken ellerim titriyordu. Kimin gücüne sahip olduğumu bilmiyordum, benim miydi, yoksa prensin mi? O sırada tanımamam gereken bir aşinalık ellerimi sarıp kollarımı okşadı.

“Özür dilerim. Ben...”

Ondan korkan ben olmam gerekirken o geri çekiliyor, benden kaçıyordu.

“Prenses!”

Büyüm içime çekilerek beni geri itti ve Evren’in sesine dönmem için yalvardı.

“Karanlığını seç.” Kadın bana bir kez daha baktıktan sonra bakışları omzumun üzerinden arkama, Evren’in geldiğini bildiğim yere kaydı. “Akıllıca seç.”

Bunun beni bulan prense karşı mı yoksa benden çalan prense karşı mı bir uyarı olduğunu bilmiyordum ama hangisi olursa olsun, büyüüm yine de onu çağırıyordu. Kadından uzaklaşıp yüzümü tamamen ona dönene kadar beni adım adım geri çekmeye devam etti.

Kocaman açılmış gözleri öfke ve dehşetle doluydu, durduğum yerden bile teninde birikmiş boncuk boncuk terleri görebiliyordum.

“Ne halt ediyorsun sen?” Bana doğru uzanıp eliyle kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Başımın üstünden baktı, kim gördüğünü biliyordum. Parmaklarından siyah dumanlar döküldü ve o an, büyüümün onunkine ne kadar benzediğini fark ettim.

Beni arkasına çekerken, “Ona zarar verme.” diye bağırdım.

“Ne?” Bana baktı, her yerinden öfke fışkırıyordu.

“Lütfen ona zarar verme.”

“Ona zarar vermeyeceğim, prenses ama o sana zarar vermediği için şanslısın.” Tenime bastırıldığı parmakları, güçlükle kontrol ettiği gücüyle titredi. “Seni çılglık çılgıla kalana dek cezalandırmadığım için şanslısın. Sana olan hislerimi bana karşı kullandın ve ben de hak etmeyen birine güven duydum.”

Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmayı reddetti. Beni bir daha asla bırakmayacağını biliyordum.

Bana güvenmişti, bense kaçarak bu güveni yok etmiştim.

“Beni cezalandırmana izin vermeyeceğim.” Toplayabildiğim tüm cesaretimle ona baksam da sesim titriyordu. Ona bakarken kadının sözleri kafamın içinde yankılandı.

Karanlığını seç.

“Seçme şansın olduğunu düşünüyorsun, Adara.” Göğsüm onun-
kine çarpana ve yüzü yüzümün dibine inene kadar beni kendine çekti. Çenesi kasılırken kararın bakışlarına baktım. “Eğer seni cezalandırmaya karar verirsem, o zaman beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmaz.”

“Çok zalimsin.”

Güldü ve sesi, bir sevgilinin öpücüğü gibi tenimde gezindi. “Ne kadar zalim olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, prenses. Tattığın tek şey bedenimin verebildiği zevkti. Kötü tarafımla tanışmaya cesaret edemezsin.”

Derin bir nefes almaya çalıştım ama bir türlü alamıyordum. Pannik. Evren’in bana yapabileceklerinden korkarken damarlarımda saf, kirlenmemiş bir dehşet dolaşıyordu.

“Lütfen, Evren.”

Eli bana kenetlendi ve beni süzerken yüzü yumuşadı. “Bende uyandırdığın gibi bir korkuyu daha önce hiç yaşamadım. Seni bulmak için bu ormanı aradım ve bunu sonsuza kadar yapabilirdim.”

Ellerini kaldırıp saçlarımin arasında gezdirerek beni kendine çekti. “Sana kızgınım çünkü sana karşı hiçbir şey hissetmemeliyim, prenses. Ama seni geri almak için tüm dünyayı karşıma alabilirdim.”

“O saraya geri dönemem, Evren.” Başımı iki yana salladım, sözleriyle kalbim deli gibi atıyordu. “Bir daha kanımı almalarına izin vermeyeceğim.”

“Biliyorum. Kahretsin ki biliyorum.” Başımı arkaya yatırdığında bakışları dudaklarıma kaydı. “Ama bana izin vermezsen seni koruyamam. Bana izin vermek zorundasın.”

Yüzünü incelerken kendimle savaş halindeydim. Beni öpmesini, ikimiz dışında her şeyin yok olmasını istiyordum ama bir yanım hâlâ ona duyduğum güvensizliğe tutunuyordu.

“Komutanım?” Jorah ağaçların arasından seslendiğinde Evren ona doğru bakmadan önce dudaklarıma doğru iç çekti.

“Buradayım!” diye bağırdı. “Onu buldum.”

Jorah ortaya çıktı ve bana duyduğu kızgınlık, gözlerinde parlayarak beni içine çekti. “İyi misin, Kutsanmış?”

“Evet.” İyi olduğumdan emin olmasam da başımı salladım.

Evren, “Onu bir orman perisiyle birlikte buldum,” diye cevap verdiğinde Osiris’in az önce geri çekildiği ağaçlara doğru baktım. Ondan hiçbir iz göremesem de hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. “Bu ormandan çıkmamız gerek.”

“Katılıyorum.” Jorah yanımıza geldi, nihayet arkasındaki diğer üç askeri fark ettim. Hepsi bitkin görünüyordu ve buna benim neden olduğumu biliyordum. “Hemen yola çıkmalıyız.”

16. BÖLÜM

Saatlerdir at sürüyorduk ve kalçalarım attan inme arzusuyla ağ-
nyordu.

“Az kaldı,” diye konuştu Evren arkamdan. “Birazdan kamp için
duracağız.”

Birkaç metre daha dayanabileceğimden emin olmasam da başı-
mı sallayarak onayladım. Vücudum bitkin düşmüştü ve bunun için
sadece kendimi suçlayabilirdim.

“Şimdiye kadar çok iyi dayandın.”

İltifatı karşısında dişlerimi sıktım. Beni bulmuştu ama yine de
nazik sözleri hiç ilgimi çekmiyordu. Sadece bu lanet attan inmek
istiyordum.

“Komutanım.”

Evren başını kaldırıp Jorah’ya doğru bakarken bacaklarımı ovuş-
turdum.

“Evren!”

Tam yanımdan bir ok vızıldayarak geçerken adını duydum.

“Siktir,” diye inledi Evren, sonra kolunu karnıma dolayarak beni
attan aşağı çekti.

Yere sertçe düştüğümüzde başım Evren’in göğsüne çarptı.

“Yerde kal, prenses.” Evren altımdan çekilip sol omzuna saplan-
mış olan oka uzandı, onu saplandığı yerin dibinden koparışını deh-
şet içinde izledim.

“Evren,” diye seslendim belinden siyah bir hançer çıkarırken
ama o çoktan harekete geçmişti.

Onun gittiği yöne doğru geri geri kaçarken taşlar ve çalılar elleri-
mi parçaladı. Atımız ürküp arka ayakları üzerinde tepinirken sırtım

bir ağaca çarptı. Bana doğru bir ok daha fırlatıldığında hızla ayağa kalkıp kendi hançerime uzandım.

Etrafımızı saran beş adamı görmeden önce bağrıışmaları duydum. Biri kılıcını Caelum'un boynundan çekti ve birkaç gün önce tanıştığım askerin yere düşüşünü izlerken nefesim kesildi.

Evren hançerini tamamen siyah bir üniforma giymiş olan adama doğru fırlattı ve hedefini mükemmel bir şekilde vurdu. Askerin eli boynuna saplanan hançerle buluşurken gözleri büyüdü, bakışları Evren'e takılmadan önce katilini arayışını izledim.

Evren, etrafında savaşıyan diğerlerinden etkilenmeden adama doğru hışımla ilerleyerek hançerini askerin etinden çekip aldı, sonra da botunu adamın göğsüne vurarak onu yere devirdi.

Ardından bir sonraki adama geçerek hançerini o sırada Jorah'la karşı karşıya olan askerin sırtına sapladı. Adam anında dizlerinin üzerine düşerken koyu renkli üniformasına kan sızmaya başladı. Jorah kılıcını kaldırıp asker daha ne olduğunu anlayamadan işini bitirdi.

Bir başka asker ileri atılıp kılıcını başının üzerinde tutarak Evren'i hedef aldı. Prens henüz hançerini geri almamıştı ama adam kılıcını indiremeden ona saldırıp ikisini de yere serdi.

"Hayır!" dedim soluk soluğa, ne olduğunu tam olarak göremiyordum.

Landry, Jorah'nın arkasında yerde yatıyordu ama hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için göğsünü yeterince iyi göremiyordum. Nefes alıyor olmalıydı. Bu gerçek olamazdı.

Evren, askerle yerde dövüşürken onu bulmaya çalıştım ama başım saçlarımdan acımasızca tutularak geriye doğru çekildi. İçime acı saplanırken bir çığlık atarak adamı durdurmak için elimi kaldırdım.

İşe yaramamıştı. Beni geriye doğru çekerek ayağa kalkmama engel oldu ve onun tutuşuna karşı koymaya çalışırken beni ormana doğru sürükledi.

Diğer elimi arkama savurup adama hançerimle vurmaya çalıştım ancak beni tutuş şekli bunu imkânsız kılıyordu.

"Hadi, seni yıldız orospusu." Sadece saçlarımı çekerek beni ayağa kaldırırken inledim. "Bütün bu yaygaranın nedenini görmek istiyorum."

Tekmelerimi ve kollarımı savurarak onunla savaştım fakat kılıcı çok hızlıydı, saniyeler içinde pelerinimi bedenimden ayırdı.

“Lütfen yapma.” Evren’i aradım ama arkamdaki adam beni ormanın daha da içine çekmişti ve duyabildiğim tek şey dövüşen adamların homurtularıyla birbirine çarpan metallerin sesiydi.

“Kıyırdama.” Bıçağını ensemden hissetmeden önce beni daha sert bir şekilde geri çekti. Soğuk metal içimde daha önce hiç hissetmediğim bir korku uyandırdı. Bıçağı gömleğimi yırtıp kumaşı pantoloma kadar parçalarken Evren’in adını haykırdım.

Tenime ve izime değen soğuk orman havasıyla içim ürperirken adamın eli saçlarımı sıktı. Daha önce yaptığım gibi ellerimden güç çıkarmayı denedim ancak titreyen parmaklarımdan hiçbir şey gelmedi.

“Kutsal Tanrılar,” diye mırıldandığında, titreyen elimi babamın hançerinin etrafında sıktım. “Kan kraliçesi buna çok şaşıracak...”

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Hançerimi geriye doğru savurup kalçasına sapladım. Acıyla kükredi ama o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki eli saçlarımdan kaydı. Önünde dizlerimin üzerine düşüm ardından ellerimden destek alarak hızla kalkıp olabildiğince çabuk kaçmaya çalıştım.

Adam bana doğru uzanıp ayak bileklerimden birini çekerek karnımın üzerine düşmemi sağladı. Acıyla inlerken turnaklarını ormanın zeminine geçirdim.

“Ellerini onun üzerinden hemen çek.” Evren ağaçların arasından geçip bana doğru yönelirken başımı kaldırdım. Yüzündeki ifade öldürücüydü ama şakağından ve yanağından kan akıyordu.

Adam bacağımdaki tutuşunu gevşetmedi. Onun yerine, “Prensim,” dedi. Evren’in gölgeleri havada süzülüp askerin göğsüne doğru fırlamadan önce sadece bu tek kelimeyi söylemesine izin verilmişti.

Boğazından hırıltılı bir inilti çıkarken bileğimi sertçe sıktı. Arkama baktığımda, öne doğru eğilip diğer elini göğsüne götürdüğünü ve Evren’in gücüne karşı koyabilecekmiş gibi gömleğini yırttığını gördüm.

Ağırlığı üzerime düşüp beni yere daha çok bastırınca çığlık atıp altından kaçmaya çalıştım. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor, toprağa geçirdiğim tırnaklarım acıyordu ama sonra Evren geldi.

Adamı üzerimden iterken sert ve çığ bir şekilde inledi. Hızla dizlerimin üzerine kalkıp göğsüne atılarak kollarımı omuzlarına sarıldım.

“Şşş.” Elini saçlarımda gezdirdiğinde acıyla irkildim ama onu durdurmadım. “Geçti.”

“Diğerleri?” Sesimi güçlkle tanırken ona daha sıkı sarıldım.

“Öldüler.”

“Ne?” Evren’den hızla uzaklaştığımda, bu hareket karşısında acıyla yüzünü buruşturdu.

“Kan Sarayı askerleri öldü.”

Gerçeği bilmek istemediğim halde, “Peki ya bizimkiler?” diye sordum. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

“Hâlâ hayatta olan tek kişi Jorah.”

Öne uzanıp Evren’in şakağına dokunduğumda geri çekildi. Yarası nispeten hafif görünüyordu ama yakışıklı yüzüne kan akıyordu.

“Tedaviye ihtiyacın var.”

“Ben iyiyim, prenses.” Ellerini kaldırıp yüzümde gezdirdi. Parmakları nazikçe tenimin her santimine dokundu. “Yaralandın mı?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Pek sayılmaz.” Yalan söylüyordum. Saçlarımin koptuğu yerlerde kanımın kuruduğunu hissedebiliyordum ve vücudum her hareketimde ağrıyordu.

“Prenses, ben...” Söyleyecek kelimeleri ararken bakışları yüzümü taradı. “Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Seni öldüreceğini sandım.”

Sertçe yutkundığında içime işleyen sözleri karşısında nefesimi düzenlemeye çalıştım. “Ama sen beni kurtardın.”

“Sana zarar vermelerine izin verdim.” Suçluluk duygusu gözlerine dolarken başını iki yana salladı.

“Evren.”

“Hadi, Jorah’ı bulalım.” Ellerini kollarımın altına geçirerek ayağa kalkmama yardım ettikten sonra gözlerime bakmadan yavaşça kendi ayaklarının üzerine kalktı. Sadece bir adım arkamdaydı ki derin iniltisini duydum ve sonra dizlerinin üzerine yığıldı.

“Evren!” Ona uzandığımda öne doğru eğilip elini karnına bastırdı. Parmakları anında kanla kaplanmıştı, bunu daha önce nasıl fark

etmediğimi bilmiyordum. Evren yan tarafına düşüp derin bir nefes alırken, “Jorah!” diye bağırdım.

“Sana iyiyim dedim, prenses.” Yüzünü buruşturdu. Uzanarak elini yavaşça kaldırıp yarasından çektim.

“İyi olmaktan çok uzaksın.” Siyah gömleğinin düğmelerini hızla açıp teninden ayırdım ve yarasının büyüklüğünü görünce nefesim kesildi. Karnında, hançerimin tamamından daha uzun, yeni açılmış bir kesik vardı ve yaradan hızla kan akıyordu.

“Siktir.” Jorah yanımda dizlerinin üzerine çöktü, normalde soğukkanlı olan askerin gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. “Siktir, siktir, siktir.”

“Ne yapacağız?” Titreyen parmaklarımı Evren’in yarasının üzerine doğru kaldırdım ancak ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Omzunda hâlâ bir ok parçası vardı ama karnına bakarken buna odaklanamazdım.

“Götür onu.” Evren inleyerek kıpırdandı. “Lanet olsun, götür onu buradan, Jorah.”

Jorah başını onaylarcasına bir kez salladı, delirmiş olmalıydı.

“Seni bırakmayacağım.”

Evren bana bakmadı. Bunun yerine doğrudan Jorah’yla konuştu. “Gerekirse onu kahrolası ata bağla ama onu buradan götür. Hedefimize ulaşana kadar durma.”

“Gitmiyorum,” diye bağırdım ve sonunda bana baktı. “Yol boyunca Jorah’yla savaşırım. Seni bırakmayacağız.”

“Bu şekilde at süremem, prenses.” Evren karnını işaret etti.

“Senin büyüün var. Büyüünü kullan.” Ellerimi pantolonumun üzerinde gezdirdim. “Lütfen.”

“O şekilde olmuyor.” Başını hafifçe salladı ve sadece bu küçük hareket için bile çok fazla güç harcadı. “Kanamayı durdurabilirim ama... Bunu iyileştiremem. Çok fazla.”

Yaralarına bakarken başımı iki yana salladım. Doğruyu söylediğini bilsem de ona inanmak istemiyordum. Onu burada ölüme terk edemezdim.

“Benden beslen.” Gömleğimin kolunu yukarı sıyırdım ve Gav-

ril'in birkaç gün önce beslendiği bileğimi ortaya çıkardım. "Kanımı al."

"Ne?"

"Kanımı al, Evren." Ona yaklaşıırken sesim kesildi.

"Başka birinin senden beslenmesine bir daha asla izin vermeyeceğini sanıyordum?" Bana baktı, çok rahatlamış görünüyordu. "Ben kardeşim değilim, prenses. Vermek istemediğin bir şeyi senden almayacağım."

"İstiyorum," diye haykırdım mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışarak. "Seni kurtarmak istiyorum."

"Ben iyi olacağım, Adara ama senin buradan gitmen gerek." Tekrar Jorah'ya baktı. "O adamlar son ana kadar ben olduğumu anlamadılar ama onu tanıyorlardı. Onu bir daha yakalamalarına izin verme."

"Dur," diye tekrar bağırp hançerimi kaldırdım. Tam hançeri bileğime bastıracaktım ki Evren elini yaramın üzerine koydu.

"Yapma, prenses."

"O zaman benden beslen," diye yalvardım ona. "Benden beslenmen için sana yalvarıyorum."

Evren uzun bir süre bana baktı, ne yapması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Fakat karar basitti. Evren benim kanım olmadan bu ormanda hayatta kalamazdı ve ben de onsuz hayatta kalamayacağımdan endişeleniyordum.

Parmakları bileğimi nazikçe kavradı, bana karşı dikkatli mi olmaya çalışıyordu, yoksa toplayabildiği tüm güç bu muydu emin olamadım. "Seni incitmek istemiyorum."

"Umurumda değil." Bileğimi çekip hançerime yaklaştırmadan önce başımı salladım. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Jorah dostu ve komutanına, "O haklı, Evren," dedi ama Evren hâlâ bana bakıyordu.

"Hançerine ihtiyacım yok." Bileğimi kendine doğru çekti ve ben de ağzıyla aramdaki mesafeyi kapatmasına yardım ettim. "Sana ne olduğumu söylemiştim."

Evren ağzını açtı, dişlerini hassas tenimde nazikçe gezdirip etime batırırken nefesimi tuttum. Koluma daha önce hiç hissetmediğim

bir acı saplanırken güçlükle soludum ve Evren'in eli, sanki çekip gitmemden korkuyormuş gibi beni sıkıca tuttu.

Dişleri o kadar derine battı ki kemiğime çarpacağından korktum.

Gözleri titreşerek kapanırken bir parçamın damarlarımdan çıkıp onun içine aktığını hissettim. Ancak bu farklıydı. Acı koluma yayılmaya devam ederken bile Evren'le yaşadığım şeyin, Gavril'le olandan çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Evren'in dudakları bileğime yapıştığında izlerim tenimde canlanırken enfes bir acıyla yandıklarını hissettim. Sanki bu ana kadar benim gerçekten de bir parçam olmamışlardı ama şimdi, tam bu anda tenime işliyorlardı.

İçimden çığlık atmak gelse de bu zayıflığa izin veremezdim. Evren damarlarımda neyin dolaştığını bilse dururdu. Birini diğerinden ayırt edemeyecek hale gelene kadar zevk ve acı birbirine karışmıştı.

Dururdu ama ben ona izin vermeyi reddediyordum.

O beslenirken bileğim ağzının altında titriyordu, işi bittiğinde benden geriye ne kalacağı konusunda endişeleniyordum. Gavril'in benim kaderim olduğu yüzlerce kez söylenmişti ama ya herkes yanıliyorduysa? Ya onun değil de Evren'in kaderine yazıldıysam?

Ya ben bir krallığı kurtarmak yerine piç bir prensi kurtarmak için yaratılmış bir Kutsanmışsam?

Acı içimde alevlendi, daha fazla dayanamayacağımı düşünmemeneden olan yeni bir zirveye ulaştı. Ardından değişti, içime bir sıcaklık dolarken gözlerim ağırlaşana kadar her yanıımı kapladı.

Bu his hiç durmadı. Ulaştığı her yerde baskı yaratan bu ısrarcı heyecan kalçalarımın arasında yoğunlaştıkça midem sıkışıyordu. Güçlkle soludum, çaresizce nefes almaya çalışıyordum ama içimde büyüyen ihtiyacı hafifletmek için hiçbir işe yaramıyordu.

Evren, vücudumdan çektiği her damla kana karşılık bana bir şey veriyordu. Vücudumdaki hissi ne kadar umutsuzca kovalasam da kavrayamadığım bir şeydi.

Kanımı içtikçe içiyordu ama Tanrılar aşkına, bu beni kendi açlığımın içinde çılgına çeviriyordu.

"Evren," dedim usulca, çıkardığım ses bir iniltiden biraz daha

fazlasıydı. Onu istiyordum. Hayatımda daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Evren'i kendi özgürlüğümü isteyebileceğimden daha fazla istiyordum.

Üstelik bu sadece fiziksel değildi. Benliğimin her zerresi, o benden beslenirken onun için çığlık atıyordu. İzlerim çok derinlerimde yanıyor, onun dokunuşuna özlem duyuyordu.

Gözlerimi açıp ona, fazlasıyla çaresiz bir şekilde arzuladığım adama bakmak istedim ama yapamadım. Bana verdiklerinin her bir zerresi içimden geçerken, onlara katlanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bu... tatlı bir işkenceydi.

Evren yanımdan kayıp ağzını tembelce bileğimden çektiğinde inledim. Dudaklarını bir önceki yarama kapatacağına şüphe olmayan yeni yarama bastırdı ve o küçük hareketi ta içimde hissettim.

Bacaklarımı birbirine bastırırken, "Lütfen," diye yalvardım.

İçimde bir şeyler değişmişti. Anlayamadığım bir şeydi ama bugünden sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Gavril benden beslendiğinde, eski halimin bir kabuğu gibi hissettirmişti. Ama Evren? Evren beni hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettiriyordu.

"Bitti, prenses," diye fısıldadı Evren ama sözleri tenime dalga dalga çarpıyor gibiydi. Her şey aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Evren."

Eliyle enseme tutup alnını alnıma bastırdı. "Gözlerini aç, Adara." Sanki bana emretmiş gibi dediğini yaptım. Gözlerimi kırıştıtarak açtım ve önümdeki adama baktım. Koyu renk gözleri sıcacık, güçle doluydu, üzerinden yayılan o gücü elle tutulabilirmiş gibi hissediyordum.

"Yanıyorum," dedim, düşünebildiğim tek şey buydu. Ona dokunmak, iyi olup olmadığına bakmak istiyordum ama tek odaklanabildiğim damarlarımda dolaşan yakıcı ihtiyaçtı.

"Siktir." Evren Jorah'ya baktı, bundan emindim, sonra tekrar bana döndü. "Seni incittim mi?"

Başımı hızla iki yana salladım ama hissettiğim şeyi ona nasıl

açıklayacağımı bilmiyordum. Göğsümdeki ağırlığı ya da bedenimin ona dokunmam için bana yalvarışını kelimelere dökemiyordum.

“Sana ihtiyacım var.”

“Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana, prenses.”

Evren’in eli sanki bende ne sorun olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yanaklarımı tuttu. Ellерinin dokunduğı her yer ateş gibi yanıyordu. Parmak uçları içimdeki ihtiyacı tutuşturuyordu.

“Bilmiyorum.” Düşüncelerimi toparlamaya, içimde olup bitenleri anlamlandırmaya çalışırken başımı salladım. “Sadece sana ihtiyacım var.”

Bacaklarımı birbirine bastırduğımda parmakları tenimi sıktı ve karanlık bakışları benimkilerle buluşurken dudakları aralandı. Hissettiklerinin gerçekliğini anlamak için sözlerine ihtiyacım yoktu, hissedebiliyordum.

Büyüsünü, gücünü, benliğinin özünü daha önce hiç hissetmediğim kadar çok hissediyordum. Sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi her zerremden geçiyorlardı.

Onunla ilgili her şey farklı hissettiriyordu.

Gerçek gibiydi.

Jorah’nın hâlâ orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu umursayacak durumda değildim. Bana dokunmazsa her yerim yanacakmış gibi hissederken umursayamazdım. Hayatım boyunca hiç böyle bir açlık hissetmemiştim. Sanki içimde bir şey oynuyor, değişiyor, onun olmak için yalvarıyordu.

Evren’in parmaklarından süzülen kara büyü, bana yumuşak bir okşayış gibi hissettirdi. Büyüsü yavaşça etrafımı sararak beni bağladı ve sırtımda gezindiğinde inledim.

“Yanımdayım, prenses,” diye konuştu Evren, sözleri büyüünün içinde yankulandı. Önümde dizlerinin üzerine kalkıp parmaklarıyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. “Benden ne istersen. Senindir.”

“Dokun bana,” diye yalvardım ona, ileri uzanıp aramızdaki boşluğu kapatmaya çalışırken. “Lütfen, dokun bana.”

“Prensес.” İç çektiğinde yüzündeki ifadeden anladım. Beni red-

dedecekti. Bunun için her türlü sebebi vardı. Mantıksız ve saçma davranıyordum ama bunu açıklayamıyordum. İçimdeki dürtüyü kontrol edemiyordum.

“Bana dokunmazsan ölecekmişim gibi hissediyorum.”

Bakışları benimkilerle buluştu. Tüm bunlar olmadan birkaç dakika önce Evren’in yanında bile olmak istemiyordum ama şimdi? Şimdi, ondan uzaklaşmaya cesaret dahi edemezdim.

Büyüsü boynumda gezindi, onun gücünü üzerimde hissederken başımın geriye düşmesine izin verdim. Elleri yanlarımdan aşağıya doğru hareket ederek göğüslerimin üzerinde durdu ve parmak boğumları hassas tenimin kenarlarını sıyırdı. Gömleğimin üzerinden dokunması bile beni oldukça fazla etkiliyordu.

“İnanılmaz derecede mükemmelsin, prenses.” Elini göğsüme tamamen bastırıp başparmağını hassas meme ucumun üzerinde gezdirdi. “Yaptığın şey için sana sonsuza dek borçlu kalacağım.”

“Önemli bir şey değildi.” Nefesim kesildi, göğsümü öne doğru çıkararak ona daha fazlası için sessizce yalvardım.

“Birinin senden isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı.” Omurgamdan aşağı doğru yavaşça bir okşama hissettiğimde, bunu yapmanın eli mi, yoksa büyü mü olduğunu anlayamadım. “Birinin senden alabileceğinden çok daha fazlası.”

Bunu düşünmek istemiyordum. Gavril’in benden kanımı nasıl aldığını ya da Evren’in nasıl izlediğini hatırlamak istemiyordum. Bunu hatırlamak ondan nefret etmeme neden oluyordu ve şu anda yapmak istediğim son şey buydu.

“Sana yaptıkları yüzünden kardeşimi öldürmeliyim. Tıpkı sana zarar veren diğerleri gibi onun da kafasını o kapı girişine asmak istedim.”

Elleri göğsümü daha sert yoğururken gözlerimi kırptıştırarak açtım ve içimden yumuşak bir inilti kaçtı. “Sen kardeşine sadıksın.”

“Seni inciten hiç kimseye sadık değilim, prenses. Sadakatim, o odaya girdiğim ve onu o hain ağzından senin kanını silerken gördüğüm an bitti.”

Sözleri içimde bir kurşun gibi sekerken zihnimde anlamlandır-
maya çalıştım ama odaklanabildiğim tek şey, elinin pantolonumun
üst kısmıyla buluşana kadar yavaşça karnımdan aşağı kayışıydı.

“Kardeşıme olan sadakatim, bana ait olan birini incittiği anda
son buldu.” Pantolonumun içine soktuğu parmakları ıslaklığımla
buluştuğunda nefesim kesildi.

“Lanet olsun, prenses,” diye küfrederek alnını boynuma bastırdı.
“Senin için deli oluyorum.”

Parmakları hareket ederek ıslaklığımı yaydı ve klitorisimin üze-
rinde tekrar tekrar kaydı. Daha bana tam anlamıyla dokunmadan
parçalanmaya başlamıştım. Büyüsünün sürekli etrafımda dolaşması,
vücudumun her santimini tanıması baş edebileceğimden çok daha
fazlaydı.

Dişleri tenimi sıyırmadan önce dili boynumu yaladı ve kalçala-
rım eline doğru hareket etmeye başladı.

“Lütfen, Evren.”

“Bırak kendini, prenses.” Boynumu defalarca öperek ağzıma
doğru ilerledi. “Bırak içine akan büyüm sana tam olarak ihtiyacın
olanı versin.”

O konuşurken sızlanıyordum, vücudum ihtiyaç ve ezici bir bas-
kıyla titrerken meme ucumu parmaklarının arasında sıkıştırdığı
anda bir çığlıkla dağıldım.

Evren’in büyüsü dudaklarımı okşayıp sesimi bastırmasının he-
men ardından yerini dudaklarına bıraktı; parmakları ve dudakla-
rıyla beni yavaşça sakinleştirdi. Bedenim inanılmaz derecede ağır-
laşmıştı, bu yüzden az önce olanları anlamaya çalışırken ağırlığımı
ona verdim.

Şimdi bile, doymuş olmama rağmen, her parçam onu hâlâ öz-
lüyordu.

“Gel, prenses.” Dudaklarını hafifçe alnıma bastırdı. “Orman gü-
venli değil.”

@novaebook

17. BÖLÜM

Atlarımıza binip askerlerin cesetlerini ormanda bırakalı saatler olmuştu. Böyle yapmak Evren'i kızdırmıştı ama hem o hem de Jorah, başka bir saldırı olmadan kurtulmak istiyorsak, onları gömmek için zamanımız olmadığına karar vermişti.

At sürerken kimse pek konuşmadı. Evren hâlâ arkamdaydı, beni eskisinden çok daha sıkı bir şekilde tutuyordu fakat bu sefer ona karşı koymadım. Bakışlarım ağaçların her santimini tararken bile dokunuşunu memnuniyetle karşıladım. Kendimi tetikte hissediyordum, Evren'in her şeyin yolunda olduğuna dair fısıldadığı sözler beni sakinleştirmeye konusunda hiç işe yaramıyordu.

Ta ki ağaçlar seyrelip, ormanın sınırının hemen ötesindeki gün ışığının izlerini fark edene kadar. Sınırı geçtik ve güneşin tenime vurmasıyla göğsümden bir yük kalktı. Kendimi anında daha sıcak hissetsem de Evren'e yaslanıp olabilecekleri düşünmeye çalıştım.

Evren, "Az ileride küçük bir kasaba var," dedi boynuma doğru. "Dinlenip geceyi orada geçireceğiz."

Başımla onayladım ama durmanın çok iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Yine de düzgün bir yemek ile gerçek bir yatak kulağa hoş geliyordu, bunu reddedecek kadar aptal değildim. Evren iyileştiğini söylemiş olsa da prensin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Benim de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kasabaya yaklaşırken bileğime baktım. Gavril'in neden olduğu yara şimdi yeni bir iz ile kaplıydı. Yıldızlar ve gölgeler bana bakıyor, ne yaptığımızı hatırlatıyordu. Zorla alınan ve isteyerek verilen şeylerin izleri arasındaki fark çok açıktı.

Kasabanın girişinde sadece iki bina dikkatimi çekti. Küçük baca-

sından dumanlar yükselen bir meyhane ile toprak yolun karşısında, demirci olduğunu tahmin ettiğim bir yer. Uzaktaki tarlalarda küçük evler seçebilsem de sokakta hiç insan yoktu.

“Burası Iladonia.” Evren başıyla küçük köyü işaret etti. “Yüz yıllardır ormanın sınırında nöbet tutuyorlar.”

“Tam olarak neyi gözetliyorlar?”

“Krallığa yönelik herhangi bir tehdit olup olmadığını.”

Jorah atını doğrudan meyhanenin önüne sürdü ve Evren de onu takip etti. Meyhanede durduğumuzda Jorah attan inip Evren’in dizginlerini kaptı.

“Atları bırakacak bir yer bulacağım.”

Evren başıyla onayladı. “Ben de bize oda bulacağım.”

Evren attan inip sonra beni indirdiğinde, kaskatı kesilmiş uzuvlarımı esnettim. “Hadi, prenses. Hiç olmazsa burada iyi bir bira bulabileceğimizi biliyorum.”

Elimi elinin arasına aldığı anda bedenim gücüyle elektriklendi. Beni arkasından içeri çektiğinde, arka duvarın büyük bir bölümünü kaplayan şöminede hararetli bir ateşin yandığını gördüm.

Sıcağı hissedince titredim, bu kadar üşümüş olduğumu fark etmemiştim.

“Gel.” Evren beni meyhanenin sadece birkaç müşteriyle dolu olan arka tarafına götürdü. Ateşe en yakın masaya sandalyemi çekerken hiçbiri bizi fark etmedi. “Hemen döneceğim.”

Meyhanenin bir tarafını kaplayan uzun bara doğru yürürken ellerimi birbirine sürttüm. Barın arkasında çalışan genç bir kız vardı ve Evren yaklaşırken ona usulca gülümsedi. Göğsümde filizlenen kıskançlığı hızla bastırdım.

Prensin söylediklerini başıyla onaylayıp arkasındaki tek kapıyı açtı. Bir an ortadan kaybolduktan sonra geri döndüğünde, üç bardak alıp birayla doldururken Evren’le konuşmaya başladı.

Az önce çıktığı kapıdan genç bir çocuk içeri girdi, elindeki üç tahta kâseyi dengede tutmaya çalışıyordu. Yaklaşırken bana gözlemini kırıştıtarak baktı ve yahni kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu da fark etmemiştim.

“Hanımefendi.” Kâselerden birini önüme koymadan önce başını eğdi.

“Adara.” Kaşığı kaptığım gibi sıcak yahniden bir parça aldım. Çocuk diğer iki kâseyi yanıma koyarken beni izledi.

“Ben, Ren.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Ren.” Üstü başı kir ve is içinde olan çocuğa baktım. Kirliydi ama sağlıklı görünüyordu. Küçük bedenindeki kaslar yaşadığı hayatı gösteriyordu.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum.” Omzunun üzerinden, kadından bir anahtar alan Evren’e baktı. “Komutanla birlikte mi geldiniz?”

“Evet.” Başımı sallayıp bir ısırık daha aldım. Et yumuşacıktı, lezzeti ise bir harikaydı. “Bu çok lezzetli.”

“Teşekkür ederim.” Ren yemek yememi izlerken kızardı. “Size bir kâse daha getirebilirim. Kendim yaptım.”

“Çok naziksin, Ren ama almayayım.” Büyük bir parça daha aldım, yahni karnımı ısıtırken gözlerim kapandı.

“Selam, Ren.” Jorah’nın sesi dikkatimi çekti ve gözlerimi açtığımda yanımda oturduğunu gördüm. “Bugünün menüsünde ne var?”

“Sebzeli tavşan yahnisi.” Ren gururla gülümsedi.

“Harika olmuş.” Kaşığımla neredeyse boş olan kâsemi işaret ettim.

“Öyle görünüyor.” Jorah kendi kaşığını kapmadan önce güldü. “Ama zaten her zaman harikadır.”

“Sen ve komutan bugün nereye gidiyorsunuz?” Evren masaya yaklaşıp büyük bardakları oraya koyarken Ren kenara kaydı.

“Sana tüm sırlarımı anlatacak değilim, Ren. Bu beni ne tür bir komutan yapar?”

“Bunu hiç düşünmemiştim.” Ren, Evren’e bakarken çenesini ovuşturdu, gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Evren yanımdaki sandalyeyi çekmeden önce eliyle Ren’in saçlarını karıştırdı. “Çalışmaya devam et. Bir gün iyi bir komutan olacaksın.”

Evren ona bir madeni para attı ve Ren parayı yakaladıktan sonra

genişçe gülümsedi. Barın arkasına koşup annesi olduğunu tahmin ettiğim kadınla konuştu.

“Bu çok hoş bir hareketti.”

“O bize karşı çok nazik.” Evren Jorah’ya başını salladıktan sonra bir birayı ona, diğerini de bana doğru itti. “Karşılığında ben neden öyle olmayayım?”

“Bu dünyada iyiliğe aynı şekilde karşılık vermeyen pek çok insan var.”

“Eh, ben o adamlardan biri değilim.” Sanki cevabı bu kadar kolaymış gibi omuz silkti ama değildi.

Evren bunu çok basitmiş gibi söylemiş olsa da bu onun fark ettiğinden çok daha önemliydi. Nefret ettiğim kraliyet ailesinin bir parçasıydı ama ona hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmeye başlamıştım.

“Biraz bira iç.” Jorah’nın önüne bir anahtar koymadan önce içeceği bana doğru itti. “Sonra hepimiz biraz uyuyalım.”

“Benim anahtarım nerede?” Jorah birasını yudumlarken elimi uzattım. “Burada.” Evren anahtarı gösterdi ama ona uzanınca geri çekti. “Olmaz, prenses. Aynı odayı paylaşacağız.”

Bu düşünce karnımın kasılmasına neden olsa da ona olan arzum bastırmak zorundaydım. Düşünmeye, ne yaptığımı anlamaya ihtiyacım vardı. Benimle aynı odadayken bunu yapamazdım.

“Ayrı oda istiyorum.” Konuşurken ellerimi kalçalarıma bastırdım.

“Sadece iki tane boş oda vardı ve onları da aldım.”

“O zaman sen Jorah’la aynı odada kal.” Başımla sessizce çorbasını içen askeri işaret ettim.

“Öyle bir şey olmayacak.” Evren başını iki yana sallayıp kendi yemeğinden bir parça aldı.

“Neden?”

“Çünkü prenses... Daha yeni saldırıya uğradık ve seni bir an bile gözümün önünden ayırmayacağım. Benimle aynı odada kalabilirsin ya da üçümüz birlikte kalabiliriz. Seçeneklerin bunlar.”

Bana dik dik baktı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Mantıklı davrandığını biliyordum ama ben öyle davranmak iste-

miyordum. Her parçam yanımda kalması için ılık atarken beni yalnız bırakmasını talep etmek istiyordum.

Biramı ağızıma götürüp o beni izlerken uzun bir yudum aldım. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. “En azından siz yemeğınızı bitirirken ben de odaya gidebilir miyim, yoksa bu da mı büyük komutanın kurallarına aykırı?”

Jorah kahkaha attı ama hemen ardından öksürerek bunu geri almaya çalıştı.

“Doğruca odaya.” Evren anahtarı önümde salladı. “Unutma; kaçmaya çalışırsan, seni bulurum.”

Ona istesem de bir daha kaçamayacağımı söyleme isteğı çok güçlüydü, yine de kendimle ilgili bu kadar çok şeyi ele veremezdim. Ona vermek istediğimden çok daha fazlasına zaten sahipti.

“Aklımda.” Ayağı kalkmadan önce anahtarı elinden kaptım. Sandalyemi geriye itip masanın etrafında dolanırken her hareketimi izledi.

“Yukarıda.” Başıyla merdivenleri işaret etti. “Sağdan ikinci kapı.”

Başımı sallayıp hızla eski ahşap merdivenden yukarı çıktım. Merdivenler ağırlığım altında gıcırđıyordu ama sonunda tepeye ulaşana kadar durmadım. Koridorda dört kapı vardı. İkiisi sağda, ikisi solda. Farklı şekilde yıpranmaları dışında hepsi aynı görünüyordu. Pirinç anahtarı ikinci kapıya sokup açtım.

Oda küçüktü ve alanın çoğunu küçük bir yatakla bakır bir küvet kaplıyordu. Küvetin başında durup vücudumun her yeri ağrırken öylece bakakaldım.

Botlarımı çıkarıp yatağın ucuna fırlattım, hançerimi ise yatağın üzerine koydum. Giysilerim kirlenmiş ve yırtılmıştı, üzerlerinde Evren’le ikimizin kan izleri vardı.

Onları çıkarıp yatağı çırılçıplak yatmayı umutsuzca istiyordum ama bu mümkün değildi. Tabii bir şekilde kapıyı küvetle kapatarak barikat kurmayı başaramazsam.

Kapıdan yumuşak bir ses gelince sıçradım. Elimi göğsüme bastırarak kapıyı araladığımda, alt kattaki kadının kapının arkasında durduğunu gördüm.

“Kıyafetlerini değiştirmek istersin diye düşündüm.” Elinde bir

havluyla birlikte beyaz, pamuklu bir elbise tutuyordu. “Evren sana banyo hazırlamamın hoşuna gidebileceğini düşündü.”

“Bu harika olur.” Kapıyı daha geniş açtım ve kadın başını eğerek içeri girdi. “Teşekkür ederim.”

“Elbette.” Kızarak kumaşları yatağın üzerine koydu. “Kirlenmiş giysilerini kapının dışına bırakırsan, uyanmadan önce onları senin için temizleyip onarırım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Başımı iki yana sallarken elini kaldırdı ve duvardan şelale gibi su akmaya başladı.

“Hiç sıkıntı değil, küçük hanım. Komutan burada kaldığında bize fazlasıyla ödeme yapıyor. Onun misafiriyle ilgilenmek benim için bir onurdur.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Param yok ama size minnettarım.”

Kadın sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi bir süre bana baktı, sonra yüzü yumuşadı ve tekrar küvete döndü. Önlüğünün cebinden çıkardığı bir yağı küvete dökerken su buharlaşıyordu.

“Bu, kaslarına iyi gelecektir.” Tıpayı kavanoza geri itti, ardından ot ve çiçek gibi görünen şeylerle dolu başka bir kavanoz çıkardı. “Bu da komutan konusunda yardımcı olur.”

“Nasıl yardımcı olur?” diyerek güldüğümde o da omzunun üzerinden bana gülümsedi.

“Nasıl istersen.”

Buhar küçük odanın içinde dalgalanırken koku odaya yayıldı ve ben de derin, rahatlatıcı bir nefes çektim.

“Citlali’nin veliaht prensiyle nişanlıyım,” dediğimde başını yana eğdi.

“Yine de kalbine sahip olan kişi o değil.”

Bu bir soru olmasa da ona cevap verme ihtiyacı hissettim. “Kalbim sadece bana ait.”

“Sen cesur ama aptal bir kızsın.” Elindeki son şişeyi de önlüğüne geri koyduktan sonra elini suya doğru salladı. Suyun akışı sanki hiç orada olmamış gibi durdu. “Aşk bizi aptallaştırır.”

Ona cevap vermedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Aşk mı? Alt katta oturup bira içen adama âşık değildim. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum ama bu aşk değildi.

“Âşık değilim.” Yanımdan geçmek için hamle yaptığında yolundan çekildim. Bana bakmadan önce eli kapının üzerinde duraksadı.

“Kıyafetlerini kapının hemen dışına koy. Sabun küvetin yanında.” Sonra kapıyı açıp başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Yavaşça soyundum, başka ziyaretçilerim olması ihtimaline karşı üzerimi örtmeye dikkat ettim, sonra bir ayak parmağımı küvete daldırdım. Su mutluluk verecek kadar sıcaktı, iç çekerek içine girip gömleğimi yerdeki yığının üzerine attım.

Suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu, sıcaklığı içime çekip nefesimi tuttum ve yavaşça suyun altına battım. Su beni içine çekerken gözlerimi kapatıp kafamı boşaltmaya çalıştım. Cigerlerim yanmaya başladı ama tek düşünebildiğim Evren ve şu anda o barda ne yapıyor olduğuydu. Jorah ile ne konuşuyorlardı?

Strateji mi belirliyorlardı? Beni mi tartışıyorlardı?

Jorah ormanın ortasında Evren’e bana dokunması için yalvarışımı izlemiş miydi?

Sudan çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Ellerimi yüzümde gezdirerek suyu gözlerimden uzaklaştırıp vücuduma baktım. Tenimde morluklar vardı ve ne kadarının Gavril’le geçirdiğim geceden, ne kadarının saldırımızdan kalma olduğunu bilmiyordum.

Vücudumdaki kiri nazikçe temizledikten sonra bileğimdeki iz gözüme çarptı. Daha iyi görebilmek için elimi sudan çıkardım. Yıldız ışığının yedi noktası mürekkebin etrafında dans ediyordu. Altındaki Gavril’in bıraktığı yara izini artık seçemiyordum ama hâlâ oradaydı, sadece Evren’in izinin altına gizlenmişti.

Parmaklarımla yıldız ışıklarının izini takip ederek sanki çilmiş gibi onları tenimde birleştirdim. Bir zamanlar annem bunu yüzümdeki izlere yapardı. Bunu hatırlamak beni hem kızdırdı hem de üzdü.

“Ne düşünüyorsun?”

Bir çığlık atarken küvetten sular sıçradı ve Evren kıkırdayarak ellerini teslimiyetle kaldırdı.

“Kahretsin, seni korkutmak istememiştım.” Yatağa uzanmış, sırtını ahşap yatak başlığına dayamıştı. Beni izlerken çok rahat görünüyordu.

“İçeri ne zaman girdin?” Kolumla göğüslerimi kapattım ve bu, sırtımasına neden oldu. “Büyünü kullanarak mı girdin?”

“Hayır.” Siyah lekeli parmaklarını havada oynattı. “Sen suyun altında bir an yaşarken kapıyı açmak için bu elleri kullandım. Etrafını kontrol etmemiş olman benim suçum değil.”

“Çık dışarı.”

“İzlemeyi tercih ederim.” Sırtarak kollarından birini başının arkasına aldı. “Manzara buradan mükemmel görünüyor.”

Küvette yer değiştirerek sırtımı ona verdim ve derin bir nefes aldığımı duydum.

“Tanrım.” Yataktan kalkıp bana doğru ilerlerken onu izledim.

“Ne yapıyorsun?” Kolumu göğüslerime daha sıkı sardım ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Siyah pantolonu hâlâ üzerindeydi ama gömleğinin üst düğmelerini açmış, botlarını da çıkarmıştı.

“Sırtın.” Omzuma dokunduğunda gerildim. “Berbat görünüyor.”

“Teşekkür ederim.”

“Öyle demek istemedim.” Parmakları omzumda gezinmeden önce küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Nefes kesicisin ama yaralanmışsın. Eğer geçmişe dönüp o herifi tekrar öldürebilseydim, bunu yapardım.”

Elime biraz su alıp dizlerimin üzerinde gezdirirken, “İzimin nefes kesici olduğunu söylemek istedim herhalde?” diye sordum.

“Hayır, prenses. Seni kastediyorum. O izler olsun ya da olmasın, sen gördüğüm en güzel şeysin.”

Dönüp ona baktım, az önce dudaklarından dökülen her kelime de ciddiymiş gibi bana bakıyordu.

“Lütfen, seninle ilgilenmeme izin ver.” Cevabımı beklemedi. Gömleğinin kol düğmelerini açıp kollarını yavaşça yukarı sıyırdı. Sonra sabunu alarak ellerine döktü. “Bunun olmasına izin verdiğim için seninle ilgilenmem gerekiyor.”

Ellerini suya daldırıp biraz su aldıktan sonra ellerini birbirine sürttü.

“Bunun olmasına sen izin vermedin.”

“Ben izin verdim.” Elleri omzumla buluşurken bana baktı. “Vücudundaki bu morluklardan, sandığından daha fazla sorumluyum.”

Suçlu o değildi ama vicdanını rahatlatmak için buna ihtiyacı varsa, ona izin verirdim.

Elleri üzerimde gezinip tenimi nazikçe yıkarken saçlarımı sırtımdan çektim. Bana büyük bir özen ve hassasiyetle dokunduğu için kendimi ilahi biri gibi hissediyordum. Daha fazla sabun aldıktan sonra ellerini saçlarıma götürüp onları yıkadı.

Saçlarımın koptuğu noktaya ulaştığında dudağımı ısırdım ama acımı görmemesi için elimden geleni yaptım.

“Daha önce çok kadını yıkadın mı?” Saç tellerimin uçlarına doğru ilerleyip sabunu yedirirken usulca kıkırdadım.

“Hayır. Sen ilksin.” Gülümsedi. “Senden önce kimseyle böyle ilgilenmek istemedim.”

Yüreğim sıkıştı ama söylediklerinden bir anlam çıkarmamaya çalıştım.

“Görevinizi ciddiye alıyorsunuz, Komutan.”

Saçlarımın sırtıma düşmesine izin verirken bakışlarımla buluştu ve geriye doğru eğilip onu öpme dürtüsü beni ele geçirdi. “Öyleyim.” Başını sallayıp eli boynumun arkasından tekrar saçlarıma doğru kaydı.

Beni geriye doğru, suyun içine yattırdı ona gözlerimi kırptıştırarak bakarken bir avuç suyu saçlarıma dökmesine izin verdim. “Ama sana karşı hissettiklerimin görevimle hiçbir ilgisi yok, prenses.”

Sertçe yutkunarak Evren işini bitirirken gözlerimi ondan kışkırdım. Bana söylediği her kelimeden nefret ediyordum. Aramızda böyle bir şey olmasını isteyemezdim. Buna sahip olamazdım.

Sonunda bunun ikimize de zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

Ne söylerse söylesin, ben Yıldızların Kutsadığı'ndan başka bir şey değildim ve o da kraliyet ordusunun komutanıydı. Nereden bakarsanız bakın, kaderlerimiz asla birleşmeyecekti.

Başımı kaldırıp boynumu küvetin arkasına dayayıp, sorgulayıcı bakışlarla ellerine daha fazla sabun döktü. Ellerimi ürkekçe bıraktığımda sabunlu ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi.

“Bileğin nasıl?” Bileğimi ellerinin arasına aldıktan sonra yeni izimin üzerine sabun sürdü.

“Daha iyi.” Parmaklarını bastırıp canlanmalarını sağlarken Evren’in orada bıraktığı izlere baktım. “Eskisinden çok daha iyi.”

“Yıldız ışığı sana yakışıyor.” Eline biraz su alıp az önce yarattığı köpükleri duruladı. “Bu işaretleri taşımaya daha uygun başka bir Kutsanmış ile hiç tanışmadım.”

“Yeni izlere sahip olmak garip hissettiriyor.” Elimi kaldırarak parmaklarımı bileğimdeki işaretlerin üzerinde gezdirdim. “Bunlar diğerlerinden farklı hissettiriyor.”

“Nasıl yani?” Elimi avucunun içine alıp beni dinlerken sabunu hızla diğer kolumda gezdirdi.

“Sırtımdaki ve yüzümdeki işaretler ben gibi hissettiriyor. Tenimden ya da saçımdan farklı değiller. İnsanların onları kullanmak istemelerine rağmen onlar sadece benim bir parçam ama bu yeni işaretler hem bana ait hem de değiller. Ayrıca sen gibi de hissettiriyorlar.”

Elleri uzun bir süre kolumda durdu. “Ben gibi hissettiriyorlar derken ne demek istiyorsun?”

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken dudağımı ısırdım. “Yüzümdeki ve sırtımdaki işaretlerde seni her zaman hissedebildim.” Yüzüme dokunmak için elimi kaldırdığımda Evren ellerini boynumla göğsüme götürdü. “Ne zaman bana dokunsan ya da büyünü kullansan, seni başka yerlerden çok işaretlerimde hissediyorum. Ama bu yeni işaretler, senin etrafında alev alev yanıyorlar. Sanki ben daha fırsat bulamadan seni tanıyorlar.”

Evren uzun bir süre, elleri göğsümün üst kısmında hareketsiz bir şekilde suya baktı. “Bu başka birinde de oluyor mu?”

“Başkalarını hissedebiliyorum. Büyü yapanları.” Başımı hafifçe salladım. “Ama aynı şekilde değil.”

“Peki ya kardeşimi?”

“Onu hissedebiliyorum ama seninle kıyaslanamaz bile. Diğer herkes senin yanında sönük kalıyor.”

Suya bakarken Evren’in omurgasından aşağı bir titreme geçti. “Bana böyle şeyler söyleyemezsin, prenses.”

“Gerçek bu.”

“Önemli değil.” Başını iki yana sallarken elini suyun altına daldırıp çıplak göğsümü avucunun içine aldı. “Bunu söylediğini duy-

mak seni işaretlerimle kaplamak istememe neden oluyor. Kahrolası rüm dünyanın, teninin sadece ama sadece benim tarafımdan süslenildiğini bilmesini istiyorum.”

Meme ucumu parmaklarının arasında sıkıştırdığında nefesim kesildi.

“Kimsenin sana bakıp, kimin olduğun konusunda kafasının karışmasını istemiyorum.”

“Ama ben senin değilim, Evren.” Eliyle mememi yoğurup suyun içinden beni izlerken başımı küvete yasladım.

“Siktir, öylesin.” Elini suyun içinden geçirip kadınlığımı avuçladı. “Senin her parçan bana ait. Diğer herkesin canı cehenneme, prenses.” Parmağı kıvrımlarımın arasından kaydı ve hassas nokta dokunmamasına rağmen inledim. “Vücudun bile bunu biliyor. Beni lanet bir dua gibi çağırıyor.”

Suyun içinde kalçalarımı kaldırarak elini kovaladığımda hırladı. Elini kalçama doladı, acının sınırı beni daha çok tahrik ediyordu. Tutuşu daha da sıkılaşıyorak hiç hazır olmadığım bir anda beni küvetten çıkardı.

Yağın ayakucunda yere çöküp beni kendine doğru çekerken her yerimden sular damlıyordu. Göğsümü göğsüne bastırırken kucığına oturmaktan başka çarem yoktu. Kalçalarımın altında beni ne kadar umutsuzca istediğini hissedebiliyordum.

“Tanrılar aşkına, prenses. Beni deli ediyorsun.” Yüzümü kendisiinkiyle buluşturmak üzere aşağı çekmeden önce elini sular damlayan ıslak saçlarımın arasına soktu. Beni sert ve yoğun bir şekilde öperken ona aynı ihtiyaçla karşılık verdim. Dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimiz birbirine karışmıştı. Nerede başlayıp nerede bittiğimizi söylemek imkânsız hale gelmişti.

O beni öperken kalçalarımı ona doğru itmeme inledi, bacaklarımın arasındaki ıslaklığın yıkanmış olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

Eliyle saçlarımı geriye doğru çektiğinde boynum ona tamamen açık hale gelince ürperdim. Burnunu boynumda gezdirdi, dudakları beni tatmaya başlamadan önce kokumu içine çekti. Diğer eli kalçamı tutarak ona sürtünmemi destekliyordu. Dişleri beni o kadar sert ısırdı ki tenimi deleceğinden endişelendim.

“Hiçbir fikrin yok, Adara.” Ben hareketlerimi hızlandırırken boynuma doğru konuştu. “Şu anda senden beslenebilir ve ikimizi de bu ıstıraptan kurtarabilirim. Sana hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk verebilirim.”

“Nasıl?” Ne dediğini anlamaya çalışırken sesim titredi.

“Ormanda hissettiğin o ihtiyaç var ya? Seni becerirken bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün. Aletim içine gömülürken büyümenin kanında dolaştığını düşün.”

O doruğun peşinden koşmaya devam ederken Evren’in üzerinde titredim.

Söylediği her şeyi istiyordum. Bundan korkuyordum ama Tanrılar, bunu istiyordum.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadım, elleri saçlarımı daha sıkı kavradı.

“Seninim, prenses. Nasıl istersen.” Beni tekrar öptü. Titreyen parmaklarımı gömleğine doğru kaldırdım. Düğmeleri açmaya çalışırken gergindim ama onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordum ve Evren beni acele ettirmiyordu. Ben düğmeleri aşağı doğru açıp gömleğini pantolonunun içinden çekerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Gömleği omuzlarından iterek gövdesini ortaya çıkardım ve parmaklarımı yavaşça üzerinde gezdirdim.

“Bu yara izleri nereden?” Parmaklarımı yara izleriyle dolu teninin üzerinde gezdirdiğimde sert bir nefes verdi.

“Çok fazla savaştan,” dedi basitçe. “Her biri ardında iz bırakıyor.”

Gözlerinin içine baktım ve tenindeki izlerden daha fazlasını kesttiğini anladım. Neler yaşamıştı? Onu ne için kullanmışlardı da onlar şimdi ruhuna musallat olmuştu?

“Kraliçeden nefret ediyorum.” Öne doğru eğilip dudaklarımı en büyük yara izine bastırdım.

“Ben de öyle.”

“Ve kardeşinden.” İkimizin de çoktan bildiği gerçeği söyledim.

Evren inlerken elleri beni daha sıkı kavradı. Gözleri bana yalvarıyordu ama bana bakarken dudakları sert bir çizgi halindeydi.

“Onun senin ailen olduğunu ve onunla evlenmem gerektiğini biliyorum ama ondan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Başını salladı ama duygularına karşılık vermedi. “Lanet olsun, biliyorum.”

“Ama onları düşünmek istemiyorum.” Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp ensesine doladım. “Bana onların varlığını unutturmanı istiyorum.”

Evren beni tekrar öptü, bu sefer öncekinden daha hızlıydı ve kollarını sırtıma doladı. Hareketlenirken omuzlarına uzandım, bizi yerden kaldırıp ayağa kalkarken ona tutundum.

Beni kolayca yatağa taşıyıp örtülerin üzerine bıraktı. Omzumu öperek yavaşça aşağılara indi ve ağzını sert meme ucuma bastırduğunda nefesim kesildi.

“Sen benimsin, prenses.” Dudakları kaburgalarımın üzerinde gezindi, sonra onları hafifçe ısırarak kıvranmama neden oldu. “Her bir parçan bana ait.”

İkimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen başımı onaylarcasına salladım. Şu anda gerçekliğe yer yoktu. Bu bizimle ilgiliydi ve dilediğimiz her şey gerçek olabilirdi.

Dudaklarını karnıma bastırdıktan sonra daha da aşağı indi, dilini kalça kemiğimde gezdirdi.

Altında kıvranırken, “Evren,” diye seslendim.

Başını kaldırıp bana baktıktan sonra kadınlığıma doğru yavaş bir nefes üflledi. “Evet, prenses?”

“Sana ihtiyacım var.”

“O zaman bana benim olduğunu söyle.” Yavaş, acı veren bir nefes daha... “Bana benim olduğunu söyle, ben de sana ne istersen vereyim.”

“Ben seninim.” Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu en çok ihtiyaç duyduğum yere çekmeye çalıştım. “Her zaman senin olacağım.”

Evren kısık ama korkutucu bir şekilde hırladı, sonra bacaklarımı tutup inanılmaz bir şekilde açtı. Dizlerim iki yanımda yatağa çarparak beni ona tamamen açık hale getirirken Evren hiç tereddüt etmeden dilini üzerimde gezdirdi.

“Ah, Tanrım.” Kalçam yataktan yükseldi ama Evren ellerini dizlerime koyarak beni yerimde tuttu.

Bana bakarken o küçük, kabarmış noktayı ağzına aldı, hayatım boyunca bu sahneden daha erotik bir şey görmemiştim. Bu adam benim değildi. Korumamdan başka bir şey olmaması gerekiyordu ama benimle ziyafet çektiğini görmek, isteyebileceğim her şeyden daha fazlasıydı.

İşaretlerim titreşiyor, midemde oluşan aynı his işaretlerime yayılıyordu ve her şey çok yoğundu.

Evren elini kaldırıp vücudumda kaydırıdıktan sonra boğazımı hafifçe sıktı. “Em,” diye emretti, parmaklarını ağzıma götürmek için boynumu serbest bıraktı. İki parmağını içeri kaydırduğunda dediğini yaptım. Dilimi parmaklarının etrafında gezdirdikten sonra onları iyice emdim ve Evren kadınlığıma karşı inledi.

Parmaklarını ağzımdan çekerek tekrar kadınlığıma getirip içime kaydırmasını izledim. Evren’in içinde ne bir tereddüt ne de bir nezaket kalmıştı, parmaklarını tekrar tekrar içime sokup çıkarırken başımı yatağa yasladım.

Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum, yaptığı her şey beni zevkle dolduruyordu. Sonra, bacaklarımın arasında zonklayan merkezimi ısırarak parmaklarını içimde kıvırdı, böylece bir çığlık bıraktım.

Aşağıdaki barda bulunan herhangi birinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmıştım ama bunu umursayacak halde değildim. Bedenimden çıkardığı zevk çok fazlaydı.

“Siktir.” Evren yıldız işaretime bir öpücük kondurmadan önce kalçamı ısırınca içimden bir zevk dalgası daha geçti. “İçine girmeliyim, Adara.”

“Lütfen.”

Evren ayağa kalkıp hızlıca pantolonunu açtı. Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırıp tekmeleyerek çıkardı. Sonra elleri tekrar bacaklarındaydı, dizlerimin arkasını kavrayarak beni yatağın kenarına doğru çekti.

Dizimi büküp göğsüne bastırıldığı sırada aletine ve elinde tutarken ne kadar sert görüldüğüne baktım. Aletini kadınlığıma kapla-

yan ıslaklığa sürtmeye başladı ve başı hassas noktama her çarptığında kıvrandım.

“Emin misin, prenses?” Başını kaldırıp bana bakışında yutkunmasından, sahip olduğu son kontrol parçasına güçlkle tutunduğunu görebiliyordum.

Elimi ağzıma bastırırken başımı onaylarcasına salladım.

“Bu yeterli değil.” Aletini bana daha sert bastırdı. “Sözlerine ihtiyacım var. Bunu, benim seni istediğim kadar çok istediğini söylemene ihtiyacım var. Yoksa yapmayacağım.”

“Seni istiyorum, Evren.” Ona uzandığımda parmaklarını benim kilerle birleştirdi. “İstediğim tek şey sensin.”

Evren’in bakışları karardı, elimi kaldırıp parmak boğumlarıma bir öpücük kondurduktan sonra karnımın altına da bir öpücük kondurdu. Ardından tekrar doğrulup aletini bir kez daha kadınlığımda gezdirdikten sonra girişimde duraksadı.

Birkaç saniye bekledi ama sanki çok daha uzun sürmüştü. Bakışlarındaki kararsızlığı görebiliyordum ya da belki de suçluluk duygusuydu ama sonunda, bana olan arzusu galip geldi. Yavaşça içime girdi ve onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Beni santim santim esnetirken çok nazikti. “İyi misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım çünkü tek kelime bile edecek durumda değildim. Girdiği her santimde içime bir acı saplanıyor ama parmaklarının tenime her dokunuşuyla bu acının yerini zevk alıyordu.

“Çok az kaldı.” Aletinin kalan kısmını da ileriye iterken inledi. “Tanrım, çok sıkısın.”

Tamamen içime girdiğinde alnını boynuma bastırdı, ikimizin de hızlı nefesleri birbirine karıştı. Zevk ve acı. Birbirine o kadar mükemmel bir şekilde karışmıştı ki, onun etrafında hâlâ çok acı hissetmeme rağmen, hareket etmesini deli gibi istiyordum.

Kalçalarımı ona doğru salladım ve onu içimde, çok derinde hissettiğimde inledim.

“Siktir, prenses.” Evren boynumu öperken nefesi tekledi. “Bunu yapamazsın, yoksa sana karşı nazik olamam.”

“Nazik olmanı istemiyorum.” Saçlarını çekiştirip onu bana bakmaya zorladım. “Lütfen bana kırılğanmışım gibi davranma. Ben Kutsanmış değilim. Ben seninim.”

Evren hırlayarak aletini ucuna kadar içimden çıkarıp sonra tekrar içime girdi. Zevk ve acı içimde dalgalanırken gözlerim göz kapaklarımın ardına kadar yuvarlandı.

Evren başımı kavrayıp kendisine doğru eğerek tekrar içime girerken beni kabaca öptü. “Hoşuna gidiyor mu?”

“Evet,” diye inledim alt dudağını ısırmadan önce.

İnledi, ardından yanağımdaki yıldız işaretinin üzerine bir öpücük kondurdu. İzim dokunuşunun altında âdeta uğuldarken vücudumdan bir ürperti geçti.

“Hayatımda senden daha güzel hiçbir şey görmedim.” Yatağın kenarında durana kadar ayağa kalktı ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. Eliyle dizimi tutarak birleştığımız yere baktı. “Daha mükemmel.” Parmaklarını merkezime bastırırken içime girdi, onu izlerken ben de ellerimle göğüslerimi yoğurdum.

“Yıldızlar tarafından kutsanmış olabilirsin, prenses ama benim için yaratılmışsın. Kadere lanet olsun.”

Evren içimden tamamen çıkıp, dizimden tutarak beni karnımın üzerine çevirdi. Ne yaptığını anlamaya çalışırken ellerimi yatağa bastırdım ama Evren’in elleri kalçalarımı kavrayarak beni dizlerimin üzerine kaldırdı.

Ellerim altımdan kayarken yüzüm yatağa yaslandı.

“Evren.” Ellerinin sırtımı usulca okşamasından sesimdeki hafif paniği duyabildiğini biliyordum.

“Korkma, prenses.” Dilini kadınlığımda gezdirirken boğuk sesiyle dizlerim titredi. “Tadın günah gibi.”

Ağzı uzaklaşınca omzumun üzerinden ona baktım, tam o sırada tekrar ayağa kalktı ve parmaklarını kalçamın üzerinde gezdirdi. Okşuyor, ikiye ayırıyordu. Bir kez daha içime girdiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım.

İçime çarptığında zevkim onu karşılamak için yükselirken inledim. Eli omurgamdan aşağı kayarak yıldız işaretlerimin her santimine dokunurken içimde bir şey kıpırdandı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir şeydi. Ne yaptığına odaklanmaya çalışırken dudağımı ısırdım.

“Tanrım, seni hissedebiliyorum.” Kalçalarını yuvarlamasıyla içimde başka bir zevk dalgası yükseldi. “Sanki vücudun beni tanıyor.”

Haklıydı. Onunla tanıştığım andan beri sanki işaretlerim onu benden daha iyi tanıyordu.

“Evren, çok yaklaştım.” İçime girmeye devam ederken ellerimle örtüleri kavradım ve dudaklarımdan bir çığlık daha çıktı.

“Biliyorum.” Başparmağını sertçe omurgama bastırmasıyla dizlerim titredi. “Benimle birlikte boşal, prenses. Sikimin etrafında daldığını hissetmeme izin ver.”

Emrettiği gibi yaptım, bana tekrar tekrar çarparken yatağa gömülerek çığlık attım. Etrafında kasılırken tohumlarının içimi doldurduğunu hissedebiliyordum. Evren arkamda kükreyerek inledi ve elleri de kalçaları kadar vahşice hareket etmeye başladı.

Her dokunuş beni daha da ileri itti. Her inilti bedenimdeki zevki körükledi.

Dizlerim altımda büküldü, Evren nefesini kontrol altına almaya çalışırken alnını sırtıma bastırdı.

“İyi misin?” Omurgamı öprü ve içimden bir ürperti daha geçti.

“İyiden de öteyim.” Başımı onaylarcasına salladım.

“Ben de öyle, prenses.”

Yatağa yanıma uzanıp üzerimi örtmek için pikeyi yukarı çekti. Gözlerimi incelerken parmaklarını yüzümde gezdirdi ve ben, sonsuza dek bu anda yaşamak istedim. Bu odadan çıktıktan sonra olacakları düşünmek istemiyordum.

“Ben de öyle.”

18. BÖLÜM

Hafifçe çalınan kapı ve boğuk seslerle uyandım. Üzerime iyice çektiğim yorganın kumaşı, çıplak tenimde âdeta bir mutluluk hissi yaratıyordu.

Tam Evren kapıyı kapatırken gözlerimi kırıştıtarak açtım. Üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu, düğmeleri yarım iliklenmişti ve saçları uykudan dağılmıştı. Elinde bir tepsi yemek, kollarında da giysilerim vardı.

Ona baktığımı fark edince, “Günaydın,” diye mırıldandı.

“Günaydın,” dedim gerinerek, ardından yatakta doğrulup oturdum. Bacaklarımın arasında bir gece önce yaptıklarımızı hatırlatan hafif bir sızı vardı ama bu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Vücudumun her parçası hâlâ Evren’in bana dokunuşunun anısıyla uğulduyordu.

“Gadira kıyafetlerini geri getirdi.” Onları yatağın üzerine, yanıma bırakıp hamur işleri ve etle dolu tepsiyi bana doğru itti. “Ve kahvaltı.”

Bir parça kızarmış eti ağzıma götürüp tadının dilime değmesiyle inledim. Açlıktan ölüyordum. “Bugün yolculuğumuza devam ediyor muyuz?”

“Evet.” Evren başıyla onayladıktan sonra yatağın kenarına oturup botlarını giydi. “Nabál’a varmamız iki gün daha sürecek. Jorah bu sabah saraya haber gönderdi.”

“Gavril’e mi?”

Adını söylediğimde Evren’in sırtı gerildi ve bana cevap vermeden önce uzun bir süre geçmesi gerekti. “Evet, prenses. Gavril’e.”

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtırıp midemi bulandırdı. Elbette kardeşine haber göndermişti. Onun askerlerinin komutanıydı ve ben

de onun için bir iştim. Bu yüzden neden ihanete uğramışım gibi hissettiğimi bilmiyordum.

“Peki, başkente yapılan saldırı hakkında bir haber aldın mı? Orada neler olduğuna dair?”

“Hayır.” Başını iki yana salladıktan sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Kasabadaki hiç kimse bir saldırıdan bahsedildiğini duymamış. Hiç haber yok.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Ya da çok kötü bir şey.” Ayağa kalktı ve bana bakmadan pantolonunun düğmelerini ilikledi. “Her iki durumda da haber bize ulaşmadıkça bilmemin bir yolu yok. Şu anda her şeyden bihaberiz.”

“Geri dönmek istiyor musun?” Kendimi cevabından korumak için yorganı göğsümde daha yukarı çektim.

“Ne?” Sonunda dönüp bana baktı. “Seni korumak için ayrıldık. Seni oraya geri götüremem.”

“Benim geri dönmemden bahsetmiyorum. Sen geri dönmek istiyor musun?” Ona doğru başımı salladım. “Yolun geri kalanında beni Jorah götürebilir. Orada olmamanın seni rahatsız ettiğini görebiliyorum.”

Evren, uzun bir süre bana baktığında bakışları altında kıvrandım. “Burada seninle olmaktansa orada olmayı tercih edeceğimi düşünüyorsun.”

“Senin kraliyet ordusunun komutanı olduğunu düşünüyorum.”

Çenesi kasılırken gözlerini kıstı. “Ben bundan çok daha fazlasıyım, prenses.”

“Bunu biliyorum.”

“Biliyor musun?” Yatağın üzerinde öne doğru eğilip kahvaltı tepsisini benden uzaklaştırmadan önce başını eğdi. “Bir hatırlatıcıya ihtiyacın var gibi görünüyor.” Yorganın altına uzanıp elini bileğime doladıktan sonra beni kendisine doğru çekti.

Haykırarak kendimi örtmeye çalıştım ama faydası olmadı. Evren yorganı üzerimden çekerek çıplak bedenimi ortaya çıkardı ve bana bakarken dili dudaklarında gezindi.

“Hatırlatıcıya tam olarak nerede ihtiyacın var, prenses?” Parmaklarını hamur işleriyle birlikte gelen küçük bir bal kabına daldırdı ve

onları üzerime getirip yapışkan yiyeceğin göğüslerime damlamasına izin verdiğinde nefesim kesildi. “Burada mı?”

“Ne yapıyorsun?” Göğüslerimi örtmeye çalıştım ama elimi yakalayıp yatağa doğru itti.

“Sana dün gece söylediğim şeyleri hatırlatıyorum. Aklından çıkmış gibi görünüyor.” Parmaklarından göğüs kafesime ve göbek deliğime daha fazla bal damladı. “Bu handan ayrılmadan önce her şeyi net bir şekilde anladığından emin olmak istiyorum.”

“Anlıyorum,” diye homurdandım ama Evren beni dinlemiyordu.

“Hayır, prenses. Anlamıyorsun.” Ellerini indirdi ve parmaklarından kadınlığının üzerine bal damladı. “Yoksa seni terk edebileceğimi bir an bile düşünmezdin.”

Kalçalarımın altına daha fazla bal damladı ve yavaşça tenimin üzerinden altıma doğru aktı. “Ve her şeyi açıklığa kavuşturduğumuzdan emin olmak, beni fazlasıyla mutlu ediyor.” Balla kaplı parmaklarını ağzına götürüp bana bakarken, az önce yaptığı şeyin kanıtlarını emdi.

Sonra yavaşça önümde diz çöktü ve her iki kolunu da kalçalarımın altından geçirdi.

“Evren, hazırlanmamız gerekiyor.” Yapmak üzere olduğu şeyin beklentisiyle sesim titriyordu.

“Benim yapmam gereken şey...” Kalçalarımı havaya kaldırmak için kollarını kullanırken uyluğuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Omuzlarım yatağa sıkıca yaslanmıştı ve Evren konuşurken gözümü ondan ayıramıyordum. “Bu balın tadının senin kadınlığından daha tatlı olup olmadığını öğrenmek.”

Dilini kalçamda gezdirerek akmakta olan balı yakaladığında utancımın gözlerimi kapattım. “Gözlerini benden ayırma, prenses,” diye homurdandığında onları hemen açtım. “Ben senin her santimini ağzımla becerirken bunu izlemeni istiyorum. Kafa karışıklığına hiç yer kalmasın.”

Tenimdeki her bal damlasını yalayarak temizledi, ağzı ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime değiyordu. Sızlayan noktaya dokunmamaya dikkat ederek dişlerini kadınlığının üst kısmında gezdirdi ve dudakları karnıma doğru ilerlerken hayal kırıklığı içinde inledim.

“Sorun ne, prenses?” Tenimin üzerinde kıkırdadı ama ona is-
rediğini vermeyi reddettim. Beni mahrum bıraktığı zevk için ona
yalvarmayacaktım.

Dili göbek deliğime girerken başımı tekrar yatağa bastırdım.
“Tanrılar aşkına, çok tatlısın,” diye söylendi tenime karşı, bu hisle
bacaklarım ellerinin altında titredi. Başını daha aşağıya, tam kadın-
lığımın üzerine getirdiğinde karnım beklentiyle kasıldı.

“Ne istiyorsan söyle, prenses. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Sana,” diye inledim ona bakarken. “Sana ihtiyacım var.”

İçime sert, hızlı bir şekilde girerek açlıktan ölmek üzere olan bir
adam gibi benimle ziyafet çekti. Gerginliğimin her zerresi uylukları-
mın arasında zonklarken haykırdım. Kalçalarımı ağzına doğru kaldır-
dım çünkü hareketsiz duramayacak kadar çaresizdim. Evren inledi.

“Aferin kızıma. Her zaman benim olman gerekiyormuş gibi be-
cer yüzümü, hadi.”

“Ah, Tanrım” Sözleri ve dudakları beni tüketirken yatağı kav-
radım. Zevk anında içime aktı, hızlıydı, her şeyi tüketiyordu ve o
uçurumdan düşmeye çok yakın olduğumu biliyordum. “Evren.”

“Aynen öyle, prenses.” Beni emmeden önce sözleri içimde titreş-
ti. “Bırak sikik krallığın hepsi kime ait olduğunu bilsin.”

Aldığım zevk içime işlerken kalçalarımı ona doğru bastırdım
ama o durmadı. Ağzımı elimle kapattım, Evren zevkimi uzatmaya
devam ederken çığlıklarımın sesini bastırmaya çalıştım. Bacaklarım
titreyene ve güçlkle nefes alana kadar olabildiğince uzattı. İşi bi-
tince ayağa kalktı. Başparmağını dudaklarında gezdirdikten sonra
topladığı zevk sularımı ağzına götürdü.

“Yapış yapış oldun, prenses.” Aynı başparmağını kalçamdaki yıl-
dız işaretine sürterek titrememe neden oldu. “Sana bir banyo yap-
tırayım.”

Elini kaldırdı, parmaklarından bir girdap halinde siyah duman-
lar çıkıp odada dolaştı ve duvardan su akmaya başladı. Evren, sanki
büyüsünden dolayı kafası karışmış gibi eline baktı.

Parmak uçları hâlâ siyahtı ve ben bu görüntüyü neden bu kadar
sevdiğimden emin değildim. Bunu kara büyüünün bir işareti ola-
rak adlandırmıştı ama benim için sadece onun bir parçası gibiydi.

“Büyünü nadiren kullanıyorsun,” diyerek yüksek sesle belirttiğimde Evren bana baktı.

“İhtiyacım olduğunda kullanıyorum.”

“O adamların üzerinde kullandın mı? Kapıda asılı olanların.”

“Hayır.” Başını salladı ve elini bana doğru uzattı. Tereddüt etmeden elimi onunkinin içine koyduğumda yataktan kalkmama yardım etti. “O adamlara yaptığım şeyi çıplak ellerimle yaptım.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ama beni banyoya götürüp küvete sokarken bunu fark etmemiş gibiydi.

“Kraliçe o adamlara ne yaptığını biliyor mu?” Ona bakarken suya adım attım ve o da yüzü benimkine çok yakın olana kadar eğildi.

“Bence kraliçe sana yaptıklarımla çok daha fazla ilgilenir, prenses.” Dudaklarını benimkine bastırıp yumuşak bir şekilde öptükten sonra geri çekildi. “Ama kraliçenin ne düşündüğü sikimde bile değil.”

19. BÖLÜM

Kasabadan uzaklaşırken Ren'e el salladık ama bu saatler önceymiş gibi geliyordu. Her geçen an beni krallıktan biraz daha uzaklaştırıyor, bir şekilde kıyametime biraz daha yaklaştırıyor gibi hissediyordum.

Evren Gavril'e haber göndermişti ve ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gavril bizimle Nabál'da mı buluşacaktı? Tehdit sona erdiğinde gelecek miydi?

Evren'in eli, sanki aklımdan geçen düşünceleri hissedebiliyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. "Duralım mı?"

"Hayır." Başımı hızla iki yana salladım ve kendimi ona yaslanmaktan alıkoymak için ellerimle eyerin kulpunu sıktım. Fazla rahatlamak, aramızda olan bu şeye fazla alışmak istemiyordum.

"Emin misin? Sırtın kaskatı. Sızın var mı?"

Vardı. Kat ettiğimiz her kilometrede daha da artıyordu ama beni rahatsız eden bu değildi. "Ben iyiyim, Evren. Sadece bir an önce varmak istiyorum."

Arkamda uzun bir süre sessiz kaldı, konuyu kapatacağını düşünüp Jorah'ya baktım. Biz yol alırken ağaçların arasını dikkatle izliyordu ve son saldırıyı o da en az Evren kadar kişisel algılamıştı.

"Handa olanlar için kızgın mısınız?" Evren boğazını temizlediğinde tüylerim diken diken oldu. "Seni incitmek istememiştim. Yapmamalıydım..."

"Beni incitmedin." Başımı sallayıp omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Sana orada olanları istediğimi söylemiştim."

"O zaman sorun ne?"

Ona birlikte uzaklara gidip bir daha dönmemeyi dilediğimi söy-

lemek istiyordum çünkü bunu yapardım. Eğer Evren benden bunu isterse, beni nereye götürmek isterse onu takip ederdim.

Görevlerimizden ve kaderlerimizden uzağa.

“Gavril’in kraliçesi olarak nasıl bir rolüm olacak?”

Sorum üzerine arkamda kaskatı kesildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Gavril’in hem fey hem de insan diyarlarını yönetmesi gerekiyor, değil mi?” Tekrar ileriye baktım ve terk ettiğim evimi düşündüm.

“Öyle.”

“Peki ya ben? Ben de aynı kurala sahip olacak mıyım?”

“Prenses?” Lakabım dudaklarından bir fısıltı gibi döküldü.

“Etrafımızdaki insanlar açlıktan ölürken o kalede hizmetçilerle ve ziyafetler içinde oturmayı reddediyorum. Sen hiç gerçekten açlık çeken birini gördün mü, Evren? Bunun nasıl bir şey olduğuna tanık oldun mu?”

Biraz daha tereddüt edince çizgiyi aştığımdan endişelendim. Tam ona dediklerimi unutmasını söylemek üzereydim ki konuştu. “Söylemeye cesaret edemeyeceğim kadar çok şeye şahit oldum. Sadece senin diyarındakiler açlık çekmiyor, prenses.”

Bunu hiç düşünmemiştim. Büyü gücüne sahip olan feylerin bu noktaya gelebileceği aklımdan geçmemişti.

“Jorah ve ben Iladonia’ya ilk uğradığımızda Ren bir deri bir kemikti.” Sesi hırçın, öfke doluydu. “Artık her seyahatimizde orada durmaya özen gösteriyoruz. Benim param olmasa, güçlkle hayatta kalırdı.”

Ren’in gülümseyen yüzünü düşündükçe karnıma ağrılar girdi. Onu başka türlü hayal edemiyordum. Onu Evren’in tarif ettiği şekilde düşünemiyordum.

“Peki ya baban? Bu konuda hiçbir şey yapmıyor mu?”

“Krallar kasalarını doldurmayan şeylerle nadiren ilgilenirler, prenses. Babamın önünde açlıktan ölmek üzere olan bir adamı olsa bile ona bir parça ekmek uzatacağından emin değilim.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?” Başımı salladım. “Bu kadar zalim olabilen bir adama hizmet ediyor olman?”

“O benim babam.”

“Ve benim babamı öldürdü. Birinin senin kanından olması sadakatini hak ettiği anlamına gelmez.”

Evren iç çekti, bana söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyordum fakat bunu yapmaya pek gönüllü değildi.

“Prenses, ben...”

“Evet?” *Lütfen konuş benimle.*

“Keşke dünya farklı bir yer olsaydı. Bu yüklerin olmadığı bir yer hayal ediyorum.”

“Peki ya annen?”

“Ne demek istiyorsun?” Eli sıkılaştı ve onun hakkında konuşmak istemediğini anladım.

“Onun yaşadığı dünya nasıl bir yer?”

“Ben... Bilmiyorum.”

Evren ondan bahsederken izim tenimi yaktı.

“Ama Citlali ile aynı olabileceğini düşünmek istemiyorum.”

Sesinde çok fazla güç vardı ve işaretlerim uyarıyla yanıyordu. Yalan mı söylüyordu?

“Onu özlüyor musun?”

“Sen kendininkini özlüyor musun?” diye çabucak karşılık verdi.

“Bazen.” Omuz silktim. “Gavril ya da kraliçeyle birlikteyken. Çok az tanısam da bir yuvaya özlem duyarken.”

“Peki ya benimleyken?”

“Onu hiç düşünmüyorum.”

Enseme doğru bir nefes verdiğinde çok fazla şey söylediğimden korktum.

“Senden harika bir kral olurdu, Evren.”

Ben konuşurken Jorah’nın bakışları hızla benimkilerle buluştu ve aramızda geçen her kelimeyi duymuş olmasından korktum.

“Burada durmalıyız.” Jorah başıyla küçük bir derenin yanında uzanan ağaçları işaret etti. “Gece yakında çökecek.”

Evren başıyla onaylayarak bizi ağaçların yanına götürdü. Attan indikten sonra benim inmeme yardım ettiğinde neler olacağını düşünerek kollarımı kendime sardım. Bir gece daha. Nabál’a varmadan önce bir gecemiz daha vardı.

“Yarın varacak mıyız?”

“Varacağız.” Jorah atını suyun yanına bağlarken başını salladı. “Sadece bir günlük yolumuz daha var.”

Evren bana bakarken heybeden bir şeyler çıkarıyordu. Yarının ne anlama geldiğini o da biliyordu. Bunu işaretlerimde, kötü bir alamet gibi hissedebiliyordum.

Bununla yüzleşmeye hazır değildim, o da değildi.

“Gavril’e ne söyledin?”

Evren yere bir yatak bırakırken, “Ne?” diye sordu.

“Saraya haber gönderdiğini söylemiştin. Onda ne yazıyordu?”

“Ne önemi var, prenses?” Beni izlerken başını yana eğdi. “Ne söylememi isterdin?”

“Bilmiyorum.” Başımı salladığımda Evren bana doğru gelmeye başladı.

“Onlara vampirler tarafından yakalandığını mı söylememi isterdin? Kan Sarayı’na gidip senin için savaşmak zorunda kalacağımı? Bir daha asla bulunamayacağımı?”

Bana yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyordu. “Bilmiyorum.”

Elini saçlarıma dolayıp ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı geriye yatırdı. “Ona senin için aileme ihanet etmeye hazır olduğumu mu söylememi isterdin? Kardeşimin geleceği olması gereken kız için her şeyden vazgeçeceğimi?”

Ona bakarken sertçe yutkundum. Öne doğru eğilip burnunu çenemde gezdirmeden önce bakışları dudaklarıma kaydı. Nefesinin boynuma doğru hücum ettiğini hissedebiliyordum ve kollarında eriyordum.

“Ona bunları söyleyebilirdim ama asla durmazdı. Seni geri almak için dünyanın öbür ucuna kadar peşimize düşerdi.”

“Gavril beni umursamıyor.”

“Hayır.” Bana yasladığı başını salladı. “Ama gücünü önemsiyor ve onun için başka hiçbir şey daha önemli değil. Aynısı kraliçe için de geçerli. Sana sahip olmama izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederler.”

Söylediklerini düşünürken dudağımı ısırđım, haklı olduğunu biliyordum. Ürperdim. *Asla durmazlar.* Beni bulduklarında -bizi bulduklarında- ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

“Hadi, biraz dinlenelim.” Evren yavaşça benden uzaklaştı ve

bunu yaparken bakışlarını kaçırmamasından nefret ettim. “İlk nöbeti ben alacağım,” diye seslendi Jorah’ya. “İkiniz de biraz dinlenin.”

Atının yanına dönüp onu suya götürürken beni orada öylece bıraktı. Hemen bıraktığı yatağa uzanıp içine girdim. Jorah küçük bir ateş yakmak için odun istifleyerek yanıma yaklaştığında, gözlerimdeki acıyı ve korkuyu görmemesi için gözlerimi kapattım.

Ateşi yakarken çıkardığı sesleri dinledim, sonra yatağını alevlerin diğer tarafına serdi. Ateşin sıcaklığına rağmen titreyerek kollarımı kendime sardım.

“O iyi mi?” Birkaç dakika sonra Jorah’nın sesi beni uyandırdı ama hareket etmeden dinledim.

“Bilmiyorum.” Evren’in sesi çok daha yakından geliyordu. “Geri dönmeyecek, Jorah. Oraya dönmeden önce tekrar kaçacak.”

“O zaman planın ne?” Jorah uzun bir süre tereddüt etti. “Ona söyleyecek miyiz?”

Bu sorudan sonra o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki neredeyse uykuya dalacaktım. “Henüz değil. Öğrendiğinde ne yapacağından korkuyorum. Çoktan biliyor olmasından korkuyorum.”

Neyi biliyordum? Boğuk seslerini hâlâ duyabiliyordum ama uykunun çekiciliğine karşı koyamıyordum.

Konuşmaları zihnimde tekrar tekrar dönüp dururken uykuya daldım. Rüyalarım daha kötü bir hal alana kadar peşimi bırakmadılar. Gideceğimiz yere sonunda vardığımızda neler olacağına dair düşünceler uykumda beni avladı. Rüyamda Gavril’in, ağzını yeni işaretime bastırdığını ve bileğimin kavrulmuş gibi yandığını görünce sıçrayarak uyandım.

Yatağımdan fırlayarak kalktığımda bileğimi göğsüme doğru çektim. Sadece birkaç dakikadır uyuyor gibiydim ama karanlık üzerimize çökmüştü. Geriye kalan tek ışık ateşin ve gökyüzündeki ikiz ayların ışığıydı.

“İyi misin?” Evren yanımdaki ağaçların arasından çıktığında sıçradım.

“Evet.” Başımı onaylarcasına salladım ama bileğimi bırakamıyordum. Jorah’ya doğru baktım, yatağında uzanırken göğsü huzurla inip kalkıyordu.

“Emin misin?” Evren yanıma çömeldiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Sadece kötü bir rüya gördüm.”

“Anlatmak ister misin?”

“Hayır.” Başımı salladım. Bu konuda konuşmak ya da düşünmek istemiyordum.

“Tamam.” Öne doğru uzanıp elimi avucunun içine alarak ağzına götürdü. Dudaklarını bileğimin iç kısmına, izimin hemen yanına bastırırken gözlerini benden ayırmadı. “Biraz daha uyumaya çalış. Tekrar yola çıkmadan önce birkaç saatimiz daha var.”

“Senin de uyuman gerekmiyor mu?”

Evren endişem karşısında sırtıttı. “Jorah’ın dinlenmeye ihtiyacı var. Ben kendimi...” Yüzüme bakarken duraksadı. “Kendimi güçlü hissediyorum.”

“Benden beslendiğin için mi?”

“Sanırım o yüzden, evet.” Başını salladı. “Normalde yorulduğum gibi yorulmadım.”

“Yine de dinlenmeye ihtiyacın var.” Kolumu kendime doğru çektiğimde isteksizce bıraktı. “Bir süre ben nöbet tutabilirim.”

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. “Saldırıya uğrarsak bizi koruyacak mısın?”

“Koruyabilirim.” Ne yaptığımı anlamasına fırsat vermeden bozumun içinden hançerimi çıkarıp boynuna dayadım. “Gördüğün gibi, tamamen işe yaramaz değilim.”

“Birinin seni işe yaramaz bulabileceğini sanmıyorum, prenses.” Evren hançerim boynuna dayalıyken bile sırtıttı. “Senin ve hançerin için pek çok kullanım alanı bulabilirim.”

“Ne?”

O kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı. Hançerimi elimden alıp kendi eline geçirdi ve ucunu yavaşça köprücük kemiğimden geçirdi.

“Sana göstermemi ister misin?”

“Hayır.” Yalan söylerken sesim titredi.

“Keşke yanında daha fazla kıyafet olsaydı.” Çok dikkatli bir şekilde hançeri göğsümden aşağı, gömleğimin üst düğmesiyle buluşturdum.

na kadar kaydirdi. “O zaman aramızda duran her kumaş parçasını kesip atardım.”

Hançeri daha aşağı kaydırıp ilk düğmeyi kesti. “Aramıza girmesini engellemek için dünyayı parçalardım.”

“Kafamı karıştırıyorsun.” Başımı sallayıp hançerimi durdurmak için elimi onun eline bastırdım. “Böyle şeyler söylüyorsun ama beni doğrudan onlara teslim etmeye de hazırsın.”

“Ne yapmamı istiyorsun, prenses?” Hançerimin yanımda yere düşmesine izin verdi. “Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim.”

“Bilmiyorum.” Başımı salladım çünkü kafam her zamankinden daha kaşıştı. Evren’den ne istediğimi bilmiyordum ama her iki durumda da bunun adil olmadığını biliyordum. Gavril onun ailesiydi. Cıdalı onun krallığıydı.

Bense onun koruması gereken Kutsanmış’tan başka bir şey değildim.

Evren elini göğsüme bastırdı ve parmakları sanki kontrolünü kazanmaya çalışıyormuş gibi tenime saplandı. O da en az benim kadar çaresiz hissediyordu.

“Eğer bunu nasıl yapacağımı bilseydim, yapardım. Seni incitmeden nasıl seveceğimi bilseydim, sana bir daha dokunmalara asla izin vermezdim.”

“Ailenin mi?”

“Düşmanlarının.” Eli göğsümden yukarı kayarak boynumu sardı. Nabzım parmaklarının ucunda hızla atıyordu ve damarlarımda dolaşan korkuyu hissedebildiğini biliyordum.

“Geri dönmek istemiyorum.” Sesim çatallaştı, korkumun beni bu kadar kolay ele geçirmesinden nefret ettim. Tüm hayatımı beni neyin beklediğini bilerek, buna hazırlanarak geçirmiştım ama bu yeterli olmamıştı.

“Biliyorum.” Başını salladı ve alnını alnıma bastırdı. “Seni zorlamayacağım.”

“Ne?” Ona bakmak için geri çekildim ama elleri beni sıkıca yerimde tuttu.

“Kardeşimin senden tekrar beslendiğini izlemektense bu dün-

yayı terk etmeyi tercih ederim. Senin için her şeyden vazgeçerim, prenses.”

Bakışlarını inceledim, orada yatan gerçeği görebiliyordum.

“Ne yapacağız?” Kendimi ona yaklaştırmak için dizlerimin üzerine oturdum, nefesi dudaklarıma çarptı.

“Bilmiyorum.” Başını salladı. “Ama bunu güneş doğunca çözeceğiz. Bu gece dinlenmen gerek.”

Uzaklaşmaya başladığında onu kendime doğru çektim. Gitmesine izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Hiçbir zaman olmazdı. “Bu gece sana ihtiyacım var.”

Evren, Jorah’ın bizden sadece birkaç adım ötede uyuduğu yere baktı ama umurumda değildi. Ona dokunmadan, kendimi sadece onun bana hissettirebileceği şekilde canlı hissetmeden bir an daha geçiremezdim.

“Lütfen, Evren.” Dudaklarımı onunkilere bastırduğimde bana karşı koymadı. Bunun yerine, ağızma karşı inleyerek altdudağımyı dudaklarının arasına aldı. Nazikçe, alaycı bir şekilde dudağımyı ısırmasıyla zevk içime aktı.

O beni durduramadan ileri uzandım ve gömleğini pantolonundan çıkarıp düğmelerini çözmeye başladım. Arkasına uzanıp gömleğini başının üzerine çekip çıkardığında daha yalnızca yarısını çözmüştüm.

Bir süre bakışlarımı süzdükten sonra elini tekrar enseme sardı ve dudaklarımı bir kez daha kendisinininkine kapanmaya zorladı. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle öptü. Bu gece farklıydı.

Daha fazlası vardı.

Birbirimize karşı hissetmemize izin verdiğimizden daha fazlası.

Kendime itiraf etmeme izin verdiğimden çok daha fazlası.

Evren beni sertçe öperken elini göğsüme bastırdı ve ince gömleğimin üzerinden göğsümü yoğurdu. Ona karşı inlediğimde dilini ısırıp yavaşça ağızına çekti.

“Tanrılar aşkına, beni ele geçiriyorsun.” Geri çekilip gömleğimi başımın üzerinden çıkardı. “Beni delirmiş bir adam gibi hissettiriyorsun.”

“Ben hiçbir şey yapmıyorum.” Başımı salladım ama gerçek şu

ki ben de aynı şekilde hissediyordum. Onun yanındayken sağlıklı düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

“Kesinlikle yapıyorsun.” Kalçalarımı kavrayıp beni tamamen dizlerimin üzerinde durana kadar kaldırdı. Becerikli parmakları pantolonumu hızlıca sıyırdığında sırtımı yalayan alevlere rağmen ürperdim. “Sen günahsın, prenses ve bu günahı tatmam gerek. Dilimin bunu hatırlamasına, yüzüme boşalmana ihtiyacım var.”

Evren beni yatağın üzerine itip pantolonumu botlarımla birlikte çıkarırken titredim. Önünde tamamen çıplak kalmıştım. Parmaklarını kaldırıp dudaklarıma bastırdıktan sonra yavaşça vücudumda gezdirdi. Avuçiçi yavaş ve hesaplı bir şekilde göğüs kafesimle buluşmadan önce boynumu okşadı. Dokunuşu gittikçe aşağılara indi, ta ki bir parmağını kadınlığıma kaydırana kadar. Dokunuşuyla haykırdım.

Başparmağı uyluğumdaki izin üzerinde gezinirken Evren yanıma sırtüstü yattı. Bana dokunuşunu izlerken titredim ve parmakları kalçalarımı kavrayıp beni göğsüne doğru çekince çığlık attım.

“Evren.” Sesim zihnimde koşuşturan belirsizlikle titriyordu.

“Seni tuttum, Adara.” Dizlerim başının iki yanına yerleşene kadar beni daha da yukarı kaldırdı.

Kendimi onun üzerinde tutarken ellerimi kalçalarıma dayadım ama Evren beni arkadan tutup aşağı çekti.

“Evren, bence...”

“Seni tatmak için ölüyorum, prenses.” Başını kaldırdı dilini kadınlığımda gezdirdi. “Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey tatmadım.”

Neredeyse yüzüne oturana kadar beni aşağıya çekti. o mırılda- nişken inledim. “İşte bu kadar. Yüzüme oturup ağzını becererek zevke gel.”

“Ah, Tanrım.” Sözleri bile tek başına bedenimi zevke getirirken gözlerimi kapattım. Sonra ağzını kullanmaya başladı.

Nazik ya da sabırlı değildi. Çılgına dönmüş gibi bacaklarımın arasına daldı. Dilini, dudaklarını ve dişlerini üzerimde kullanırken kendimi güçlükle ayakta tutabiliyordum.

Ellerimi karnına dayayıp kalçalarını ona doğru sallamaya baş-

ladım ve aşağı bakıp beni izlediğini gördüğümde içimde derin bir sızı başladı.

“Evren,” dedim kalçalarımı yuvarlarken, o da beni cesaretlendirmek için mırıldandı.

Kadınlığımı emerken kalçalarımı başının etrafında sıktım.

Zevk hızla içimde yükseldi, ciğerlerimdeki havayı çaldığında çığlıklarımı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Evren kendime gelmeme fırsat vermedi. Sırtımı kavrayan elleriyle kalçalarım onunkiyle buluşana kadar beni vücudundan aşağı kaydırды.

Sonra beni öptü, dudakları tenimi sıyrırken ciğerlerimdeki tüm hava tükendi.

“Sana doyamıyorum, prenses. Senden asla ayrılamayacağım.”

Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni kendisinden uzaklaştırdı. Bana baktı, bakışları yüzümün her santimini taradı.

“Kardeşim senin için savaşacak ama ben de savaşacağım.”

Yüreğim sızlarken bunun itiraf ettiği şeyden mi, yoksa yapmaya gönüllü olduğu şeyin korkusundan mı kaynaklandığını bilmiyordum. “Ben...” Ona onu sevdiğimi söyleme isteği dilimin ucuna kadar geldi ancak kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım.

“Seni ondan uzak tutmak için cehenneme kadar savaşacağım, Adara.” Vücudumda gezinen ağzı sahipleniciydi ve içimde zevk kıvılcımlarının ardı ardına çakmasına neden oluyordu.

Beni dizlerimin üzerine kaldırdı, pantolonunun düğmelerini açıp sertleşmiş aletini çıkarmasını izledim. Bana bastırдыğı anda ellerimi omuzlarına koyarken gerildim.

“Seni izlemek istiyorum.” Aletini girişimde tuttu ve kendimi yavaşça, tamamen ona doğru indirene kadar beni yönlendirdi. İçimi dolduruşunun ezici hissiyle gözlerim kapanırken Evren göğüs kafesimi dişledi.

“Kımılда, prenses. Hayatının çoğunu ne istediğinin söylenmesiyle geçirdin ama ben bunu senin gözlerinden görmek istiyorum. Bana en çok arzuladığın şeyin ne olduğunu göster.”

Sensin.

Kalçalarımı ona doğru iterken düşünebildiğim tek şey buydu.

Eskiden, eğer kaçarsam ve olduğumdan başka biri olabilirsem hayatın nasıl olacağını hayal ederdim ama bu hayal değişmişti.

Hayalim, istememem gereken bir adamın etrafında dönmeye başlamıştı. İhtiyaç duymamam gereken bir adamın.

Ancak yine de hayalim oydu.

Evren parmaklarını omurgamda gezdirerek beni teşvik ederken içimde bir şey kıpırdandı. Uzun zamandır uyuyormuş gibi hissetti-ren bir şeydi ve böylece dizlerimin üzerinde inip kalkmaya başladım.

Tekrar ve tekrar, bu his giderek artarken bedenim hareket etti. İçimde hem fiziksel olarak akan hem de bir şekilde daha fazlası olan bu hissi kovaladım.

Gözlerimi Evren'e ve bana bakışlarına diktim. Elleri bedenimi okşuyordu ama talepkâr değillerdi. Bu benimle ilgiliydi, buna ihtiyacım olduğunu ne kadar kolay anladığını düşündükçe midemde kelebekler uçuşuyordu.

Ben Yıldızların Kutsadığı kızdım, onun krallığının kurtarıcısıydım ama aynı zamanda Adara'ydım. Ancak şu anda, kaderimde kim olduğumun ötesinde bir yerlerde kaybolmuş hissediyordum.

“Bak, Adara.” Evren parmaklarını uyluğumda gezdirirken hareketlerini takip ettim. Yıldız izim tenimde dans ediyordu ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen hafif bir parıltı yayıyordu.

“Nasıl?” Başımı iki yana sallayarak neler olduğunu anlamaya çalıştım ama Evren başparmağını işaretime sertçe bastırdığında kadınlığım onun etrafında kasıldı.

“Sen benim için yaratılmışsın.” Kollarını sırtıma dolayarak üzerinde inip kalkmama yardım etti. Gittikçe daha sert hareket ediyorduk, içime çarparken kollarıyla beni taşıyordu. “Kaderin yanlışı.”

Zevk bedenimde hızla ilerliyor, sözlerinin peşinde bir yeminmiş gibi koşuyordu.

“Sen Kral Riven'in doğan ilk oğlusun,” diye inledim o bir kez daha içime girerken.

Alnını boynuma yasladığında sert nefesleri tenime çarptı.

“Kaderimde seninle olmak var, Evren.” Omurgam tenimde milyonlarca ateş çakıyormuş gibi yanıyordu, öyle ki daha fazlasına dayanamayacağımı biliyordum.

Evren'in elleri, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi etrafımda sıkılaştı. Parmakları bir kez daha sırtımı okşadığında, dudaklarımda bir çığlıkla dağıldım.

Tekrar içime gömölüp bedenimde kendi zevkine ulaşırken ona sarıldım ve bileğimdeki yıldız ışığının teninde parlamasını izledim.

Bu hayatta hiçbir şeyden emin değildim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı ki o da Evren'in benim kaderim olduđuuydu.

20. BÖLÜM

Derenin kenarına çömelip parmaklarımı soğuk suya daldırdım.

Evren ile Jorah kampımızı topluyor, ateşimizden geriye kalanları söndürüyorlardı.

Islak parmaklarımı yüzüme sürdüm ve hızla akan düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Boynumdan aşağı su damlarken Evren'in dün gece bana yaptıklarının anıları aklımdan geçiyor, parmaklarımı tenimin üzerinde gezdiriyordum.

Suyun üzerinde bir hareket olduğunda gözlerim açılarak ağaçları taradı ve izlerim tenimde yandı. Hiçbir şey göremiyordum ama bir şekilde orada bir şey olduğunu biliyordum.

"Evren," dedim usulca ayağa kalkarken ama bakışlarımı ağaçlardan ayırmadım.

Jorah'nın söylediği bir şeye gülerken, "Evet?" diye seslendi bana. "Ne oldu, prenses?"

Ben cevap veremedim havada bir hançer uçtu ve arkamdaki ağaca mükemmel bir şekilde saplanmadan önce sol kolumu keserek acı içinde haykırmama neden oldu.

"Prenses!" Bu kez Evren benim için bağıırıyordu ama ben önüme bakmakla meşguldüm. Ağaçların arkasında saklandıkları yerden on kişilik bir erkek grubu çıktı, her birinin elinde bir silah vardı.

"Prenses... Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Hançeri fırlatan kişi konuşurken başını yana eğdiğinde benimle mi, yoksa başka biriyle mi konuştuğunu anlayamadım.

Geriye doğru sendeledim, sonra uzanıp borumdan hançerimi çıkardım.

"Hem de dövüşçü bir prenses. Daha da iyi."

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” Evren arkamdan kükreyerek beni geriye doğru çekti ve bedenini bedenimin önüne siper etti.

“Kraliçe onunla tanışmak istiyor.”

Kraliçe mi?

“Sikerler, öyle bir şey olmayacak.” Evren başını salladı ve parmaklarının etrafında dönen siyah dumanı fark ettim. “Bugün olmaz.”

“Senin emirlerini dinlemiyorum, prens.” Adam Evren’in arkasına baktı ve bakışları benimkilerle buluştu. “İsteseniz de istemeseniz de onu alacağım.”

Arkamda Jorah’yı aradım fakat hiçbir yerde görünmüyordu. Bu adamları tanımıyordum ama Cirlali askerlerinin renklerini giymiyorlardı. Onun yerine Evren’e benzer şekilde giyinmişlerdi. Koyu renk, göze çarpmayan ve ölümcül.

“Diğer adamların Oniks Ormanı’nda bunu mu yapıyordu? Kutsanmış’ı almaya mı gelmişlerdi?”

Yani Kan Sarayı’ndandılar. Evren’in annesiyle aynı saraydan.

“Adamlarım mı?” Adam parmaklarını elindeki bıçağın üzerinde gezdirirken güldü. “Onlar benim adamlarım olsaydı, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık.”

“Onu almana izin vermeyeceğim, Calix.” Evren bir saldırıya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirince küçük bir adım geri attım.

“Başka seçeneğin yok.” Calix bıçağı elinden bırakmadı. Onun yerine parmaklarından güç fışkırdı. Evren’inki gibi bir güç. Gece kadar siyah ve kıyametle dolu olan bu güç, göz açıp kapayıncaya kadar Evren’in üzerine geldi ama Evren onun gücüne kendi güç dalgasıyla karşılık verdi.

Güçleri birbirlerine çarptığında bir çatırtı sesi etrafımızda yankılandı.

İkisinden akan güçle irkilerek geriye doğru tökezledim ve Jorah’nın karşımızdaki ağaçların arasından ilerlediğini fark ettim. Önlerinde olanları izleyen adamlardan birinin arkasından koşmadan önce kılıcını kaldırıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi adamın boynunu kestiğinde nefesim kesildi.

Bu sahne Calix’in dikkatini çekerek bir anlığına dikkatini dağıttı ve Evren’in gücü ona çarptı.

“Jorah.” Calix dilini şaklattı ama sesi artık nefesi kesilmiş gibi çıkıyordu. “Sadakatinin nereye ait olduğunu görüyorum.”

Jorah kıkırdadı, sesi çığınca ve acımasızdı. “Sadakatim her zaman prensen ait olmuştur, Calix. Bunu sorguluyor olman, kendi muhakeme eksikliğinin bir kanıtı.”

Calix hâlâ Jorah’ya bakıyordu ki gücü tekrar ortaya çıktı, bu sefer Evren hazırlıklı değildi. Büyü sanki öldürmeyi amaçlıyormuş gibi ona vahşice çarptığında Evren acıyla inledi.

Calix diğer askerlere, “Jorah’ı alın,” diye emretti ve askerler o kadar hızlı bir şekilde onun üzerine çullandılar ki Jorah’ın hiç şansı kalmadı. Kılıcını önünde tutuyordu ama sayıca çok üstünlerdi.

“Jorah!” Evren’in sesi ormanın içinde gürlerken Calix bu fırsatı değerlendirerek Evren’e doğru bir güç şeridi daha fırlattı.

Evren kendi gücüyle onu durdurdu, işaretlerim tenimde alev almıştı.

“Onun bizimle geleceğini biliyorsun, Evren. Böyle yaparak sadece kaçınılmaz olanla savaşıyorsun.”

“Onu alamadan önce seni öldüreceğim.” Evren dişlerini gösterdi ve damarlarımda korku dolaştı.

“Yumuşamışsın, prens.” Calix gücünü bana doğru fırlattığında Evren üzerime atıldı. Gözleri panikle dolarken güç sırtına çarpıp ciğerlerindeki nefesi kesti.

“Evren!” Dudaklarından kan damlarken ona doğru hücum ettim ama Calix daha hızlıydı.

Dizlerinin üzerinde durmaya çalışan Evren’in gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum. İzlerim tenimde alev alev yanıyor, daha önce hiç olmadığı kadar yakıyordu ve bir parçamın koptuğunu hissedebiliyordum.

“Bu senin eşin.” Calix, Evren’i saçının arkasından tutup bana bakmaya zorlamadan önce güldü. “İki krallık arasında sıkışmış olan piç prens.”

Hâlâ konuşuyordu ama odaklanabildiğim tek şey eş kelimesiydi. Bu kelime içimde yankılandı, damarlarımda dolaştı ve Evren’in yorğun gözlerine baktığımda bunun doğru olduğunu anladım.

Önümde diz çökmüş, kendi hayatı pahasına benim hayatım için

savaşan bu adam benim eşimdi. İçimde alevler oluşurken izlerim tenimi yakıyormuş gibi hissettirdi.

“Bırak onu,” diye hırlayarak ona emrettim.

Calix sadece gülerek Evren’i daha sıkı tuttu. “Bu da tıpkı senin gibi kraliçeme geri götürülecek, prenses.” *Bu* derken bir hakaret gibi rükürükler saçmıştı.

Kraliçesini ya da ikimizden ne istediğini bilmiyordum ama Evren’i almalarına izin vermeyi reddettiğimi biliyordum.

İçime uzandım ve alev alev yanan ateşe tutundum. “Onu bırak dedim.”

Evren başını iki yana salladı, saçları hâlâ Calix’in elindeyken hareketi zar zor yapabiliyordu ama şu an emir almanın ötesindeydim.

İçimdeki güç artıyor, öfke ve hiddet parmak uçlarımda belirene kadar yükseldikçe yükseliyordu.

“Bu piçi öldürmediğim için şanslısın.” Calix güldüğü anda içimden bir güç fişkırdı.

Nereden geldiğini bilmiyordum ve kontrolüm de yoktu ama güç beklenmedik bir şekilde Calix’e çarptı. Göğsündeki nefes kesilirken bakışları hızla benimkilere yöneldi, Evren’in saçlarını tutan eli gevşedi. Büyümü bir kez daha serbest bıraktım.

Bu sefer Calix daha hazırlıklıydı ama yine de gücüm onu sırtüstü yere düşürdü. Adamları etrafında belirse de hiçbiri bana yaklaşmadı.

“Ona bir daha dokunmayacaksın.” Evren’e yaklaşırken beni izleyen Calix’in gözlerindeki korkuyu gördüm.

“Kraliçe onun Kan Sarayı’na geri dönmesini istiyor.”

“Kraliçen umurumda bile değil,” diye hırlarken içimden siyah bir güç dalgası daha fırladı. Adamlarından bazıları yere düştü ama ben gözlerimi ondan ayırmadım.

“Ama olmalı.” Bir kadın sesiyle bakışlarım yukarı kayd ve hızla kendimi Evren’le onun arasına soktum.

Kadın saklandığı ağacın etrafında dolanıyor, uzun tırnakları ağacın kabuğunda tembelce geziniyordu. Bana denizi ve babamı hatırlatan gözleriyle çok güzeldi. Dizlerine kadar uzayan, içine soktuğu pantolonunu örten siyah çizmeler giymişti.

Bir kraliçeye benzemiyordu ancak o olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Evren inleyerek bana doğru uzandı ve eli bacağıma dolanırken titredi.

“Kraliçe Veda, değil mi?”

“Ta kendisi.” Başını yana eğerek Evren’in bana uzanma şekline baktı. “Ben de umurunda olmadığımı sanıyordum.”

“Değilsin.” Parmak uçlarım gücümle karıncalandı ve kontrolü elimde tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım.

“Yine de oğlumu sanki çok önemsiyormuşsun gibi koruyorsun.”

Sözleri beni boğuyordu, nefes alamadığımı hissettim. Evren’in beni tutan eli sıkılaştıkça işaretlerim gücümün içimden akmasına izin vermem için bana yalvarıyordu.

“Ne?” Söylediklerine anlam vermeye çalışırken başka bir kelime edemedim.

“Kendisi Kral Riven’in piç oğlu olabilir ama Kan Sarayı’nın ilk doğan oğlu. O bizim geleceğimiz ve kaderimiz.”

Kadın konuşurken Evren’in elinden kurtularak geriye doğru sendeledim.

“Oğlum mükemmel bir casus ve fey krallığına ihanet eden biri. Görünüşe göre, eşine de mükemmel bir şekilde ihanet etmiş.”

“Adara,” diye seslendiğinde bakışlarım Evren’in gözleriyle buluştu. Sevdığimi sandığım adamın gözleriyle.

“Bana yalan söyledin.” Gerçek içimi titretti.

“Yalan söylemedim.” Dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken başını çılgınca salladı. “Sana kan ve büyüyle doğduğumu söyledim. Annemin bir vampir olduğunu söyledim.”

“Ama kraliçe olduğunu söylemedin!” diye bağırduğımda büyüüm içimde dalgalandı.

Yıldız işaretlerimden soluk bir parıltı yayılırken tüm gözler üzerine çevrilmişti.

“Sana gerçeği söyleyemezdim, prenses. Sadakatinin nereye ait olduğunu bilmiyordum.”

Gözlerimden yaşlar akıyordu, boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. “Bacaklarımın arasındayken de kendine bunu mu söylüyordun? Sadakatimi mi arıyordun?”

Evren titrek bacaklarının üzerinde doğruldu ama bana doğru bir adım attığında geri çekildim. “Adara, lütfen.”

“Sakin.” Elimi uzattım ve büyüüm parmaklarımdan onunla mükemmel bir uyum içinde olan koyu bir duman halinde süzüldü. “Sakin bana dokunayım deme.”

Kraliçe Veda güldü, sesi âdeta omurgamı tırmaladı, dişlerimi öyle sıktım ki kırılacaklarımdan korktum. “Görünüşe göre ikinizin çözmesi gereken bazı şeyler var ama Kutsanmış harika bir kraliçe olacak.”

Sözleri karşısında irkilirken bakışlarım tekrar Evren’e kaydı. Gözleriyle bana yalvarıyordu ve diğerleri bizi izlerken orada durup birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

“Prenses,” diye fısıldadı ve bu neredeyse kalbimi kırdı.

“Seninle asla evlenmeyeceğim, Evren,” dedim sertçe, inancım aramızda bir yemin gibi yayıldı.

Öne doğru attığı küçük bir adım, bir şekilde ciğerlerimdeki tüm havayı emmiş gibiydi. Bakışları artık anlamam için bana yalvarmıyordu. Bunun yerine gözleri karardı, yüzündeki ifade beni bozguna uğrattı. “Evleneceksin.”

“Beni bağlamak zorunda kalacaksın. Tıpkı senden önce kardeşinin yaptığı gibi beni zorlaman gerekecek.”

Evren’in gücü üzerinden fişkırlarak siyah duman, bir sevgilinin dokunuşu gibi etrafımı sardı. Kendiminkiyle karşılık verecek kadar hazırlıklı ya da yetenekli değildim ama yine de parlıyordum, onun dokunduğu her santimim daha parlak ve daha yoğundu.

Tutuşundan kurtulma şansım kalmadığında bana doğru hareketlendi ve gücü benimde titreşirken beni test etmek için eğildi. “Bunu ayarlayabiliriz, prenses.”

Gücü bileğimde titreşti ve dokunuşunun altında sızlayan zevki görmezden gelmek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım.

Hayır. Evren tanıdığımı sandığım adam değildi. Kardeşinin düşmanım olduğuna beni inandırmıştı ama tıpkı onun gibi o da benim düşmanımdı ve ben bir aptaldım.

“Calix, ayağa kalk!” Kraliçe Veda askerine bağırdığında adam inleyerek ayağa kalktı. Göğsünü, tam da gücümün onu vurduğu yeri ovuşturuyordu. “Kraliçe Kaida, Evren’in ihanetini öğrenmeden harekete geçmeliyiz.”

Evren annesine, “Ondan beslendi,” dediğinde sözleriyle sırtım kaskatı kesildi. “Onu saraydan uzaklaştırmadan önce beslendi.”

“Peki, gücü ne durumda?”

“Bilmiyorum.” Evren başını salladı ve büyüü etrafımda titreyerek kollarımı iki yanımda tuttu.

“Ya sen?” Kraliçe ona doğru başını salladı. “Eşinden beslendin mi?”

Evren uzun bir süre tereddüt ederken aramızda bu kadar mahrem olan bir şeyi bu kadar kolay tartışmalarından nefret ettim. “Beslendim.”

“Ve?”

“O çok güçlü.” Evren bana doğru baktı. Yıldızsız Diyar’da onu gördüğümünden beri ilk kez, izimden başka bir şey görmüyormuş gibiydi. “Kanını dilimde tadar tatmaz gücünü hissedebildim.”

“Kutsanmış’ı alın.” Kraliçe askerlerine başıyla işaret verdi ve iki adam bana doğru gelmeye başladı. Evren’in büyüünün içinde debeleniyordum ama o bunu fark etmemiş gibiydi. “Sınırı geçene kadar onu güvende tutmalısınız.”

Askerler yaklaştığında kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Jorah’ya baktım ama o da Kan Kraliçesi’nin diğer askerleri gibi beni dikkatle izliyordu. En az Evren kadar onlardan biriydi.

“Ona sakın dokunmayın,” diye gürledi Evren, gücü bana çarpıyordu. “Kutsanmış bana ait.”

İki krallığa ait olan prens yanılıyordu. Ben kimseye ait değildim.

DEVAM EDECEK...

2. KİTAP

KAN VE İHANET KRALLIĞI

Kaderim iki prence bağılıydı -biri kandan, diğeri güçten doğan-
ama güvenim ikisine de ait değildi.

Tenim yıldızlar tarafından,
kaderimse arzu tarafından lanetlenmişti.

Ancak karanlık prens, bana halkını ve hayatımı
kurtaracak bir pazarlık teklif ettiğinde,
zalim ve sarhoş edici tavırları başka seçenek bırakmadı.

Birleşmemiz prensin intikamıydı ve ben de onun kurbanı olacaktım.

Yalanları affedilemezdi.

O benim eşimdi ve halkını kendi ailesinden korumak için
bir lanet tarafından işkence görüyordu.

Artık onun tam olarak kim olduğunu görebiliyordum.
Öyleyse neden onun büyüleyici dokunuşunu
aklımdan çıkaramıyordum?

Krallığını kurtaracak anahtar bendim ama beni mahvedecek
güce sadece o sahipti.